

LYŠKÁNORA 30

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1051 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Pěnipírkovo moudro * Realita * Proč asi * Mallikornská lidová *
* Soyův výkřik * Píseň armidenských horníků * Síla lásky * Kosti * Strach * Škola zabijáků *

Motta tohoto čísla

„...Tak, Pěnipírko, jak to odčiniš?
Vypucují vám boty, pane.
A třeba volízat řít' mi nechceš?...“
Postřelený Yall Rebbled
a Kryšpín Pěnipírko

„...Takže hlídky po pěti...“
Třaskatul Drtinosa (v družině t.č. 10 lidí)

„...Tak jestli bude ten Lambard lovit v lese, tak
pocejtí mocnej hněv všech druidskej bohů,
včetně mě...“
Klabzej Myšilov

„...Mám teďka dobrej luk. To se za chvíli
vyrovnám Pěnipírkovi....“
Klabzej Myšilov

„...To je sympatická šť... slečna...“
Harez

Pěnipírkovo moudro

„...Zeptáš-li se, budeš chvilku vypadat jako blbec.
Nezeptáš-li se, budeš blbcem po celý život...“
Kryšpín Pěnipírko

Realita

Harez

Rozednívá se, a na kraj padá mlha
něco je zničeno, něco začíná znova
vidíme plameny, jak na obzoru hoří
slyšíme sténání, do mysli se nám noří.

Nikdo už neví, kde končí realita
ranění nikdy víc, už nezůstanou zticha
plameny hrůzy, strachu, sny více neopustí
stále se blíží den, kdy další past se spustí.

Pro koho z nás, je ještě cesta zpátky
nestrkat osudu, svou hlavu do oprátky
krev z rukou, jde smít jen další krev
utišit svědomí?! Kdo má ho a nám poví.

Proč asi

Harez

Nahoře na kopci sedí a přemítá
v hlavě zní tichý hlas přesto nic neříká
oči do dále hledí, přesto je všude tma
zima je čím dál větší oblohu halí mrak

Proč
svědomí mlčí
tma je v duši
život se ztrácí
srdce krvácí
proč jsme hluiš?

Na stromě bez listů slavici zpívají
písně, jež pohladí, ač slova nemají
z lesa se ozve vlk, pak sýčka houkání
vše bývá lepší než mrtvého sténání

Proč
svědomí mlčí
tma je v duši
život se ztrácí
srdce krvácí
proč jsme hluiš?

Hledáte domov, který jste ztratili
hledáte lásku, kterou jste zabili
myslíte snad, že štěkne po vás pes
až na káře vás přivezou na náves,
proč?

Mallikornská lidová

zapsal Dyni Longodon
(v souladu s tamním dialektem je nutno dodržovat
správnou výslovnost. Ypsilon se vyslovuje stejně
jako měkké i. Měkké i se pak vyslovuje jako ještě
měkkí i)

Široké jsou naše lesy
tuhle smrk, tam bříza kdesi
však tím, jaký je tu lid
nenechte se ošálit

Lesy skrývají své tvory
co hrabou své malé nory
nory, v šeru tající
zlata plnou truhlici

Jednou kolem jeli hoši
zbrojnoši a vlajkonoši
byli drzí, byli smělí
zlato za své vzít si chtěli

Pospíchali, aby stihli
odnositi zlaté cihly
dřívě, nežli si ten hmyz
přijde sjednat kompromis

Však ti malí tvoří lesní
když chtějí tak umí běsnit
o čemž se na kůži vlastní

přesvědčit měl každý chasník

Bezbranní jak šatní moli
byli barbaři a krolli
lidi, ba i hobiti
do jednoho pobiti

Z toho plyne, že ty luhy
nelákají dobrodruhy
neb kdo malým krást chce mince
záhy prdí do krtince

Soyův výkřik

Nežli vánice kraj sněhem pokryje,
nadělám z vás svoje zombie...

Soyo

Píseň armidenských horníků

Dyni Longodon

Někdo dělá z dřeva truhly
jiný zase seká led
hola hej
hola hou
někdo kope v dole uhlí a to není žádnej med
když má přitom taky trable s potvorou
hola hou

ref: Vozbroj se krumpáčem
ať srdce tvý strachy se neklepe

Každý ráno fárám dolů
strachem zadek stažený
hola hej
hola hou
když kouknu na svý ruce vodou z Rhynar svěcený
tak se divím že jsem ještě na nohou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

Štyry voči vosum nohou
její pohled děsně zlejí
hola hej
hola hou

*Jak ji potkáš funět štolou rázem seš vodkecanej
snad tě parťáci tvý večer zakopou
hola hou*

ref: Vozbroj se ...

*Ten kdo někdy kopal rudu
ten se nebude mi smát
hola hej
hola hou
nežli pohled na tu zrůdu to se radši zahrabat
nebo zalejt chmurnou mysl kořalou
hola hou*

ref: Vozbroj se ...

*Až mě jednou taky sejme
tak chci umřít jako král
hola hej
hola hou
najít mír a klid svý duše je to co bych si teď přál
najít hroudu zlata a být za vodou
hola hou*

ref: Vozbroj se ...

Síla lásky

*Podle zápisků básníka a dobrodruha Rallwiga z
Walkenu sepsal Getd z Ruindoru*

Nebe bylo čisté, bez jediného mráčku. Ptáci křižující oblohu vesele zpívali. Lehký větřík se proháněl v korunách stromů a šustil jejich listy. Řeka volně plynula, jako by nikam nespěchala. Na jejím břehu seděl muž a provizorní udicí chytil ryby, ale dalo by se říct, že spíš jen čeká, nechytí-li se něco samo. Na první pohled bylo zřejmé, že nepatří mezi zemědělce, kteří pracují na okolních polích. Měl na sobě lehkou drátěnou košili, kožené kalhoty a vysoké jezdecké boty. Pás s mečem, těžký pancíř a helma ležely opodál, spolu s mužovými vaky. Na šťavnaté trávě u řeky se pásli dva koně, veselící se z toho, že byli na chvíli osvobozeni od těžkého nákladu.

Muž však byl nápadný už svým zjevem. Jeho plet' byla znatelně světlejší, než plet' opálených zemědělců. Měl kaštanově hnědé vlasy a krátké vousy, které však svědčily spíš o tom, že se

dlouho neholil, než že by si je pěstoval. Jeho oči byly nezvykle úzké a pronikavé, ale nejneobvyklejší na něm bylo rituální tetování na levé tváři až k oku.

Muž seděl dlouho bez hnutí a pozoroval plynoucí vodní hladinu, až se konečně jakási ryba dala zlákat na jeho návnadu. Po té konečně vstal a vytáhl z vody prut, na jehož konci se houpal nevelký úlovek, rozdělal oheň a šupinatce si upekl. To už se i slabý vítr docela utišil a vzduch začínal houstnout. Přes bezvětří se ale rychle blížil velký černý mrak. Muž si ho nevšímal, v klidu si dojedl rybu a až když obloha zcela ztmavla, vstal, naložil svá zavazadla na koně, sám si vylezl na druhého a rozjel se přes pole neznámým směrem.

Začaly padat první kapky, když před sebou uviděl nějakou vísku. Chvilí se rozhlížel, až spatřil o kousek dál osamělý seník. Neváhal a vyrazil k němu. Pod jeho střechu dojel právě v okamžiku, kdy se Aluthor, bůh počasí, definitivně rozhodl poškádlit lidičky hromovým krupobitím. Seník byl docela útulný, na seník, a skýtal hromady vonícího sena. Muž odsedlal koně, pořádně je vyhřebelcoval, našel si pohodlné místo na seně a klidně usnul.

* * *

Po cestě jeli dva muži. První, na pěkném jezdeckém koni, byl vysoký, krátkých světlých vlasů, z jeho tváře číselo sebevědomí a pohrával si na ní nenucený úsměv. Na sobě měl velmi pěkné a drahé šaty, a přestože nesly známky dlouhé cesty, vypadaly ještě pořádkem hezky. U pasu se mu houpal dlouhý meč. Druhý muž seděl na statném mezkou a sám nebyl statný o nic méně. Byl oděn v zelenou umaštěnou tuniku, vybledle žluté kalhoty a boty, na nichž podrážky držely jen z pouhého milosrdenství. V jeho obličeji se odrážely četné starosti, i když první dojem z jeho baculatých tváří by mohl být opačný. Měl husté černé vlasy a velké hluboké oči. Kromě něj vezl mezek ještě dvě torny obsahující věci a zásoby obou mužů.

"Bouře se blíží", prohlásil pojednou tlustší muž. "Támhle za tím pahorkem by se už měla objevit vesnice", odpověděl druhý. "Za chvíli tam sme. Doufám, že tam maj dobrou hospodu a neškodila by ani pěkná děvčečka", dodal a zasmál se.

Netrvalo dlouho a skutečně se objevila vesnice, kterou tvořilo několik roztroušených budov. Přibližně uprostřed, hned u cesty, stál patrový dům i se stájí, o jehož účelu nebylo pochyb. "V polích", přečetl vyšší z dvojce vývěsní štít, "Jak

příznačný název", prohodil a rozhlédl se kolem. "Postarej se o koně, Lodgene. Mají za sebou dlouhou cestu a stále nejsme u cíle. Já se zatím podívám dovnitř". "Samozřejmě, Pane", odpověděl sluha a odvedl koně do stáje, kde je odstrojil a zajistil jim veškeré pohodlí.

Druhý muž zatím vstoupil do hostince. S uspokojením si prohlédl pěkné děvče roznášející pivo, a pak usedl ke stolu. Pohledy všech v lokále byly obráceny k němu, ale jakmile zvedl hlavu, okamžitě se odvrátily. Hospoda byla plná nepříliš majetně vyhlížejících zemědělců, mezi kterými by se muž rozhodně nemohl ztratit. "Co si pán ráčí přát?", zeptal se tlustý, lysý hostinský s hlubokou úklonou. "Jídlo a pití pro mě a mého sluhu, seno pro koně a dva pokoje na noc". "Samozřejmě, samozřejmě", odpovídal hostinský a doprovázel svá slova úklonami, "Budete si přát vepřové nebo slepičí, a k pití pivo nebo víno?". "Vepřové a pivo. A to pivo rychle", poručil muž. Hostinský zmizel v kuchyni, dávaje děvčeti rychlé instrukce.

"Vaše pivo, pane", řekla děvčečka a postavila před muže pěnící korbel. Poté chtěla pokračovat ve své práci, ale muž ji rychle chytil za ruku a zadržel ji. Pak se vyzývavě rozhlédl po lokále, čímž donutil všechny přítomné hledět si pouze svého piva. "Jak se jmenuješ, děvče?", obrátil se zpět k děvčence s úsměvem. "Jara", špitlo děvče a bylo znát, že se malinko chvěje. "A už ti, Jaro, někdo řekl, že máš krásné oči a příjemnou hebkou plet'", prohlásil muž milým hlasem a pohladil děvče po dlani. Ta celá zrůzověla a sklopila oči. "Šťastný bude muž, který tě dostane za ženu", pokračoval pak, příjemně se usmíval a neustále laskal dívčinu ruku, "Krása tvého těla a ladnost pohybů musí každého okouzlit. Kéž bych tě potkal dřív, než jsem slíbil službu králi, abych mohl ztrávit život po tvém boku". Dívka byla už červená jako malina a její hruď se mocně dmula hrozící roztrhnout těsnou košilku. Nakonec do lokálu vstoupil Lodgen, a tak muž povolil lehké sevření. "Nyní skoč pro další pivo, Jaro. Ještě budeme mít možnost pořádně se poznat", zakončil, alespoň prozatím, rozhovor.

"Pěkná", prohodil Lodgen a posadil se. "O koně sem se postaral, teď maj plnej žlab a odpočívaj". "Brzo si odpočinou dosytosti", prohlásil jeho pán, "Zítřka večer bysme měli být v Atrinu". Oba muži se pak začali věnovat přinesené pečení, zapíjejí hojně pivem. Když si řádně nacpali svá břicha, otázal se Lodgen: "Co se vlastně stalo v Gathenu, měšťo to královskému, že sme votamtad'

zmizeli jak vystřelený prakem? Né, že by sme to nedělali často, ale počítal sem s tím, že se tam chvilí zdržíme". "Máš pravdu, ještě jsem ti o tom nestačil vyprávět", zamyslel se muž, pohodlně se uvelebil na dubové lavici a řádně si přihnul z korbele, načež se pustil do vyprávění: "Důvodem všeho byla ta maličká od Hauberovců, koťátko milé. Annien. Seznámil jsem se s ní na plese, druhý den po našem příjezdu, a udělala na mě dobrý dojem. Vždyť jí teprve nedávno bylo patnáct. Jejím otcem je Drufus z Hauberu, s kterýmžto nemám zrovna nejlepší vztahy, ale nikoho z jeho rodu jsem doposud nezabil, takže zas tak hrozný to nebylo". Lodgen se vědouce zašklebil, zatímco jeho pán pokračoval: "Dlouho jsem s ní tančil, ale pak se na mě začali podezřele dívat její bratři, tak jsem toho na chvíli zanechal. Potom jsem si všiml, že jí otec cosi říká, a když se na mě pak podívala, měla v očích zvláštní lesk. Dovedu si představit, co jí o mně povídala a řek bych, že tatínkova slova měly přesně opačný účinek". "Myslim, že s člověkem jako vy, se nesetkávala každý den", uchechtl se Lodgen, "Méno Rawinn z Irkienu se pomalu stává pojmem". "Spíš nikdy", odtušil muž, "Bohužel jsem se brzo dozvěděl, že se má za týden vdávat, a to neuhádneš za koho. Za toho vypelichance Horgdena z Ofru, co se líčí jako děvka, aby zakryl vrásky. Pán Drufus se zřejmě vzhledl v ofrském panství, když Horgden nemá dědice, a myslim že doufá, že Annien už žádného neudělá. Nicméně, já měl teď týden, a musel sem ho plně využít. A taky sem ho využil". Rawinn mrkl na svého sluhu a napil se, aby mu od dlouhého povídání nevyschla ústa. "Podrobnosti si jistě domyslíš. Ale Hordgen, když o svatební noci zjistil, že Annien není panna, řádl jako černá ruka. Ani bych neřek, že v jeho věku bude ještě něčeho schopnej, i když vedle takový krasotinky, kdo by nebyl. Tak si mě našel a já ho zabil", konstatoval suše Rawinn, "Čestný souboj. Naštěstí si nepřivedl na pomoc Annieniny bratry. Ty po mě začali jít až potom, když už sem byl na odchodu. Blbý bylo, že nebyl ve městě princ Corard. Kdybych moh vystupovat jako jeho host, nikdo by si nic nedovolil, jenže von byl někde na západním pobřeží. Ke králi sem se uchylovat nechtěl, protože ten mě vidí v dobrém světle ještě od bitvy na Grinhelldských polích, a nechtěl jsem si to kazit. Tak jsem ráci zmizel z města co nejdál". "A proč zrovna do Atrinu?", nechápavě se zeptal Lodgen. "Poněvadž tady mě těžko budou hledat", usmál se Rawinn, "Spíš si budou myslet, že jsem jel na západ

na své zbylé statky, nebo za princem. Mimo to je tam spousta měst plných společenských příležitostí. Těžko je napadne, že jsem vodjel do takovýchle díry, za kterou jsou pouze hory a hvozdy". "Zdá se mi, že máte před těmi muži neobvyklý respekt", prohodil Lodgen. "V Hauberu umí každý malý kluk zacházet s nožem líp než leckterý šlechtic. Navíc nemyslím, že by mi dali možnost zvolit si podmínky souboje. Tak za rok se trochu uklidní, a když se nejdřív spojím s Corardem, nedovolí si mě zabít jen tak, a v souboji mě neporazí, leda by hodně trénovali", zakončil Rawinn a zasmál se.

Pán Rawinn a jeho sluha si ještě chvíli povídali u korbelů pěnicího moku, ale čas už se navršil, a tak se Lodgen odebral na kutě. Stoupaje do svého pokoje, spatřil ještě, jak jeho pán gestem přivolává děvečku Jaru.

* * *

"Jaká byla noc?", zeptal se Lodgen u snídaně, když jeho rozespálý pán konečně dorazil k jídlu. "Únavná, znáš to", odvětil tázaný a zašklebil se. Dále to nerozvíjel a raději se pustil do chleba se sýrem a slaninou. "Je čas vyrazit", prohlásil Rawinn, když řádně posnídal, "Jsou koně připraveni?". "Samosebou", děl na to Lodgen, "Stačí nasednout". "Dobrá, běž naložit vaky. Hned přijdu za tebou", přikázal Rawinn, načež pokynul Jafe, aby přišla blíž. "Přejete si?", zeptala se tvářičky roztomile červené. "Chtěl jsem se s tebou rozloučit, jelikož mne volají jisté povinnosti. Chtěl bych ti alespoň dát na památku malý dárek", řekl, stáhl si krásný prsten s rubínem a podal ho dívce. Dívala se na dárek neschopna slova, naobť takovou krásu v životě neviděla. "Přeji ti štěstí. Buď s bohy", rozloučil se muž a rázným krokem odešel.

"Ten prsten byl dost cenej, ne?", zeptal se Lodgen, když už jeli vedle sebe a hostinec V polích zanechali za sebou. "Dost možná", odvětil Rawinn bezstarostně, "Dala mi ho Annien". "Nechci vám do toho mluvit, ale nemám pocit, že bysme měli dost peněz na rozhazování. Dyk už celou cestu do Gathenu sme jeli bez placení". "Klid", odpověděl s úsměvem Rawinn, "Když mě přepad Horgden, měl u sebe docela slušnou hotovost. Půlku sem u něj nechal, aby se nezdálo, že jsem ho okradl. Jsme na tom dobře". Lodgen zúčastněně pokýval hlavou a usmál se, neboť měl zase o starost méně. Pak jeli oba muži mlčky až do večera.

Začalo se stmívat, když oba muži spatřili městské hradby. "Tak to je Atrin", prohlásil

Rawinn. "Myslel sem, že je menší. Todle vypadá jako velkoměsto", zíral Lodgen směrem k seskupení nejrůznějších staveb. "Neřek bych, že na místních společenských událostech by ses často setkával s novými tvářemi. Doufám, že tu bude aspoň tolik zábavy, aby mi tak na rok vydržela", zasmál se Rawinn. Pak pobídl koně a rozjel se k městské bráně. Lodgen za ním.

* * *

Pán Rawinn a jeho sluha se právě procházeli po rušných Atrinských ulicích. Rawinn se rozhodl, že se zatím nebude zúčastňovat společenských akcí vyšší společnosti, a stráví nějaký čas zábavou v nižších vrstvách inkognito. Nehodlal guvernéra zpravit hned o své přítomnosti ve městě, neboť pak by měl mnohem méně šancí na zábavu a rvačky v zaplivaných putykách. Každá společenská třída se baví jinak a Rawinn měl rád veškerou zábavu, kterou mohl mít.

Tak se procházel s Lodgenem, sem tam se zastavil u nějakého krámků a bez zájmu si prohlížel zboží a poslouchal kupčikovo vychvalování toho či onoho. Lodgen si dobře vycvičenou rukou ukradl šťavnaté jablko a začal si pochutnávat. Náhle dav zhoustl, až se téměř nedalo projít poněvadž se přiblížili k náměstí, kde se právě chystala poprava jakéhosi zloděje. Rawinn se o podobné věci moc nezajímal, a tak se chystal k odchodu, když se ulicí přiblížil kočár. Kvůli hustému davu byl nucen zastavit a dále se prodírat jen pomalu, čímž se Rawinnovi naskytla příležitost podívat se dovnitř. Náhle zůstal jako opařen a němě zíral ne dívku sedící uvnitř, uchváten jejími černými vlasy, velkýma hnědýma očima a dokonalostí jejího obličej. Naneštěstí pod cestovním pláštěm nebylo vidět magické křivky jejího těla, ale to co Rawinn zahlédl mu dokonale stačilo.

Brzo se ale kočár prodral davem a rychle se dostal z dohledu. Poté se Rawinn konečně vzpamatoval, "Komu patřil ten kočár co tu právě projel?", pevně chytil za rameno jakéhosi náhodného chodce. "Ech. Guvernérovi, pane", vykoktal ten, a stále si nebyl jistý nejde-li o lupiče, "Esli si ráčili všimnout erbu, to jako rudý růže na zlatě, tak to je jako jeho". "Díky", zabručel Rawinn na půl úst a zamířil ke svému sluhovi, jenž právě pozoroval mrskajícího se oběsence. "Jdeme domu", přikázal, "Zítří se pudem ukázat guvernérovi do paláce, tak se připravíme". Lodgen jen pokrčil rameny, neboť byl na podobné náhle změny za své

dlouhé služby u pána z Irkienu zvyklý. Ze stánku zelináře, který byl příliš zaujatý popravou, sebral další dvě jablka, jedno podal pánovi a do druhého se s chutí pustil sám.

Ani jeden z nich si nevšiml postavy zahalené do pláště, která dosud bez hnutí sledovala místo, kde zmizel kočár.

V hostinci si Rawinn nechal vyprat a vyžehlit šaty a vyleštit boty a nařídil připravit horkou koupel. Ani večer pak nešel někam si povyzrazit, ale zůstal v hostinci U zlatého hrozu, kde bydlel, a popíjel pivo se svým sluhou přemýšleje, že vědět o takové kráse, dávno by zdejší kraje navštívil.

* * *

Hned po ránu zamířil Rawinn k lazebníkovi, kde se nachal oholit a ostříhat. Oblečen byl v krásných šatech, ale ne v nejlepších, nechtěl budít dojem, že by se návštěvu u guvernéra nějak zvlášť připravoval. Měl v plánu předstírat, že právě dorazil. Guvernérův palác se rozkládal až na kraji města. Vzhledem k obrovským zahradám, které byly podstatně větší, než centrum Atrinu, to bylo rozumné. Bylo krátce po poledni, když se svým sluhou projeli hlavní branou paláce Drimura z Akellu, guvernéra atrinského, neboť Rawinn předpokládal, že v tuto dobu by mohl být guvernéř najedený a tudíž v dobrém rozmaru. To mohlo být důležité, poněvadž Rawinn nevěděl, kolik toho o něm pan Drimur ví.

Guvernér Rawinna přijal ve své pracovně. "Vítejte v Atrinu", přivítal hosta vcelku srdečně, "Prosím, posad'te se". Rawinn poděkoval, usadil se do pohodlného křesla a rozhlédl se po místnosti. Byla nevelká, poměrně útulná s výhledem do zahrady. Na zemi ležel hustý vysoký koberec se složitým vzorem, kolem stěn byly umístěny skříně, vesměs plné knih, a zeď zdobilo několik obrazů. Uprostřed všeho byl pracovní stůl, na němž leželo několik pergamenů, lahvička s inkoustem a zlatá soška jednorožce, sloužící jako těžítka. Guvernér byl muž ve věku kolem padesáti let. Měl černé, místy prošeďivé vlasy, krátkou bradku a jasné oči, ze kterých číselo moudrost nadržovaná lety. "Jsem rád", pokračoval guvernér, "Že poznávám muže, o kterém jsem tolik slyšel v souvislosti s válkou v jižních provinciích". Rawinn se lehce uklonil a přemýšlel, co o něm Drimur ještě slyšel. "Co vás přivádí do těchto končin?" "Rád cestuji a poznávám nové kraje, lidi a zvyky. Doufám, že zde najdu něco co probudí můj zájem",

odpověděl Rawinn, aniž by dával najevo, že jeho zájem byl dávno probuzen. "No, nevím", opáčil guvernér, "Zdejší kraj není příliš vyhledávaný a zábavy si také moc neužijeme, tak daleko od hlavního města. Žijeme tu v dost úzkém kruhu lidí. Záleží také na tom, jak dlouho se hodláte zdržet?" "Nějaký ten měsíc, pokud se nezačnu nudit, a pevně doufám, že nezačnu", usmál se Rawinn. "Pak jistě nepohrdnete mým pohostinstvím, pakliže samozřejmě nemáte ubytování již zajištěno. Zdá se, že jste se před návštěvou zde byl upravit". "Samozřejmě mi bude ctí", uklonil se Rawinn lehce, "Cestou jsem se stavil pouze u lazebníka, protože pokládám za slušné přijít na návštěvu upraven a dlouhá cesta na kráse nepřidá. Pak jsem pospíchal sem, abych se setkal s mužem, který tak dobře spravuje zdejší kraj, a který je známý svým uctíváním tradic". "Děkuji. Teď si jistě chcete odpočinout, sluha vás doveče do vašich komnat", řekl Drimur a zazvonil na malý, ale dobře znějící zvonek, "Večeře bude v pět hodin, pošlu pro vás", zakončil rozhovor a dal několik pokynů sluhovi, který Rawinna vyprovodil.

Rawinn se ve svých komnatách dlouho neohrál, jelikož po cestě si už dávno odpočinul, a vyrazil na průzkum paláce. Zatím se nechtěl příliš ukazovat, ale měl ve zvyku seznámit se řádně s prostředím a zmapovat si všechny chodby a cesty, v minulosti se mu to nejednou vyplatilo. Lodgen byl zatím pověřen znovu přechistit boty a připravit šaty. Pak se měl jít seznámit se služebnictvem a zvědět od nich všechny zajímavé informace, neboť od sluhy se dá nejvíc zjistit o jeho pánovi, v tomto případě měly přednost informace o paní.

Před pátou hodinou se pro Rawinna zastavil sloužící a doveďl ho do jídelny. Když tam vstoupil, byla tam už většina lidí. Drimur se bavil se dvěma staršími muži a další tři mladíci spolu diskutovali opodál. Guvernér si však hned zjednal ticho a představil ostatním pána z Irkienu. Tak se Rawinn seznámil s Larredem z Vallu a Finghenem z Borozu, guvernérovými poradci a s mladíky Jewellem z Arkonu, Dergem z Vallu a Runnem z Polgotu. O důvodu jejich přítomnosti nevěděl Rawinn vůbec nic. Muži si stačili vyměnit je několik zdvořilostních frází, když vstoupily dvě dívky. Když je Rawinn uviděl, padl na něj pocit, že se pod ním propadla podlaha. Tedy, když uviděl tu první, druhá sloužila pouze jako dekorace. Znovu ho uchvátili černé kadeře, velké oči, jemnost tváře a navíc teď viděl dokonalost jejího těla. Byl však

dostatečně zkušený v podobných situacích, že se rychle ovládl, poklekl na jedno koleno a políbil dívce ruku. "Allene z Akellu", zaslechl odněkud zdálky guvernérův hlas, zatímco vychutnával dotek její hebké ruky. Dívka ho obdařila milým úsměvem, ale hned sklopila oči a lehounce zrůžověla. Pak zamířil ke druhé dívce a rovněž jí políbil ruku, jen aby se neřeklo a zaslechl guvernérův hlas, který oznamoval, že se jedná o Gabriellu z Moggolů. Rawinna drobet vyvedlo z rovnováhy, že se na něj dívka široce usmála a koketně mrkla. Za normálních okolností by ho to potěšilo, ba co víc, hned by se pustil do obléhání, které by pravděpodobně skončilo úspěchem, ale nyní se cítil v úplně cizí kůži. Měl pocit, že dívka, kterou ani pořádně neznal, pro něj znamená víc, než všechny ostatní, které kdy poznal, a neměl chuť začínat si teď něco s jinou. Myšlenky mu na chvíli přerušil Drimur, který pokynul přítomným, aby se usadili ke stolu.

Při jídle Rawinn lehce konverzoval s pánem Laredem, ale většinu své pozornosti, nepočítaje bažantí stehna, věnoval pozorování Allene. Ta se bavila s Gabriellou, i když by se spíš dalo říct, že Gabriella vedla monolog s Allene. Jejich pohledy občas zamířily k němu, z čehož Rawinn usoudil, že je tématem rozhovoru. Také to ovšem způsobilo, že se jeho a Allenin pohledy několikrát setkaly, přičemž mu vždy celým tělem proběhlo lehké mravenčení. Jeho pozornosti však neuniklo, že dívky nejsou jedinými přítomnými, v jejichž konverzaci figuruje on. Také tři mladíci ho občas obdařili pohledy, z nichž usoudil, že se asi nestanou jeho přáteli.

Po večeři absolvoval Rawinn kurz společenské konverzace, ale protože obě dívky brzo odešly, vymluvil se na únavu a zmizel také. Vyhledal však Lodgena a nechal se podrobně informovat o situaci v paláci. Sloužící se totiž může přepat na všechno, o čem se předpokládá, že jeho pán ví. Lodgen tedy začal vyprávět, že Allene je Drimurovým prvorozeným a jediným dítětem. Její matka zemřela při porodu. Gabriella je její přítelkyně, která tu žije, aby jí dělala společnost. Jewell je Drimurovým schovancem od té doby, co mu zemřeli rodiče, což je asi pět let, a všeobecně se předpokládá, že se s Allene ožení. Příští týden bude prý nějaká hostina, při níž má požádat o její ruku. Také ten tu má dva přátele, z nichž jeden je synem guvernérova pobočníka. O Allene Lodgen zjistil, že se ráda prochází po velkých zahradách patřících k paláci, případně jezdí na koni ve volné přírodě.

Ráda také vyšívá, kreslí a čte.

Když Lodgen skončil, odebral se Rawinn do svého pokoje. Hlavu měl plnou plánů na získání Allene, ale nevěděl, který by byl nejvhodnější. Přemýšlel a přemýšlel, až nakonec usnul.

* * *

Ráno vstal Rawinn poměrně časně, aspoň pro něj, a vydal se něco posnídat. Že si nevybral nejvhodnější dobu poznal ve chvíli, kdy se k němu přidala Gabriella. Netrvalo dlouho a bylo mu jasné, že v tomto rozhovoru nebude dominantním řečníkem on. Gabriella toho moc neposnídala, neboť měla pusu otevřenou z jiného důvodu, zatímco si Rawinn hleděl raději vajíček a slaniny. Bylo mu jasné, že se dívky do oběda nezbaví, a tak se od ní nechal alespoň provést palácem, prohlédl si důkladně místní obrazárnu, a projevil přání zavítat do knihovny. "Já příliš nečtu, ale Allene je tu každou chvíli", prohlásila Gabriella, čímž dala Rawinnovi možnost přenést rozhovor do pro něj zajímavé dimenze. Nedržel se tam však příliš dlouhou dobu, aby nevyvolal dívčino podezření zvýšeným zájmem o Allene, takže konverzace se po chvíli opět změnila ve splečenskou, a tudíž nezajímavou, a takto setrvala až do oběda.

Rawinn pak celé odpoledne želel toho, že když si nacpal břich, pustil na chvíli všechno z hlavy, a zpátky do reality ho uvedla až věta "Nyní bychom mohli pokračovat v zajímavém rozhovoru", kterou pronesla příjemně se usmávající Gabriella, zatímco Allene právě mizela ve dveřích.

Tentokrát dvojice zamířila do parku, kde se procházeli, za stálého tlachání Gabrielly. Rawinn se téměř zděsil, když se do něj dívka zavěsila. Byl si jist, že je to poprvé, co se v podobné situaci nepřiblížil k dívce ještě víc, ale naopak se jemně odtáhl, a to Gabriella nebyla žádná šereda, naopak. Nějaký čas se procházeli, když Rawinn spatřil Allene, již právě Jewell učil používat loveckého sokola. Rawinnovi se nezdálo, že by tím byla nějak zvlášť nadšena, a od chvíle, kdy sama spatřila procházející se pár, věnovala mu zjevně víc pozornosti než sokolovi. Rawinn to ihned zpozoroval a tak pod záminkou úpravy obuvi pustil Gabriellu. Pak nedovolil, aby se k němu přiblížila až do doby, než zmizeli Allene z dohledu, a kdy mu už jiná možnost vyhnutí, kromě násilí, nezbývala.

Rawinn měl toto odpoledne možnost poznat rozlehlost guvernérových zahrad a k večeru už byl trochu utahaný. Zahrady byly opravdu krásné

a našlo by se v nich opravdu hodně útulných míst, které by se daly využít i k jiným činnostem než je procházení. Když se s Gabriellou vrátil na večeři, zjistili, že tento den bude poněkud slavnostnější, neboť přijeli komedianti. Díky tomu se tu sešlo více lidí, vesměs šlechta, která sídlila v blízkosti paláce. Večeře byla tentokrát doprovázena zvukem loutny, klapotem stěvíčků tanečnic, funěním artistů a hučením plamenů na pochodných polykačů ohně. Rawinn se zběžně seznámil s několika novými lidmi a chvíli s každým konverzoval, aby získal větší přehled o místních poměrech. Nakonec však jeho pozornost upoutalo něco jiného.

Mladíci Derg a Runn totiž spolu začali šermovat. Hned bylo jasné, že se chtějí pouze předvést, tak jim nebylo nijak bráněno a Rawinn si tak mohl prohlédnou jejich styl. Už dříve si všiml, že všichni, včetně Jewella, nosí rapír, což bylo v poslední době moderní. U většiny mladíků však zbraň sloužila převážně jako dekorace a tak také vypadala, nehledě k tomu, že tak s ní uměli taky zacházet. Rawinn znal muže, kteří měli i několik zbraní, jež se podle zdobení pochvy a rukověti hodily každá k jiným šatům. On sám rapíry neuznával, stejně jako většina lidí, kteří souboj na život a na smrt neznají jen z vyprávění předků. V soubojích se rapíry navíc nepoužívaly, pokud se ovšem nebila dvě princátka, která jakoukoli zbraň drželi jako vidličku. Rawinn sám nosil dlouhý úzký meč s oboustranným ostřím, který se mu v soubojích osvědčil. Po kratším pozorování bojujících mladíků věděl o jejich stylu prakticky všechno. Patřili sice k lepšímu průměru, ale byl si jistý, že by je porazil, i kdyby proti němu stáli oba. Rád by si však prohlédl zejména Jewella, a ten mu k tomu dal záhy příležitost, když se k šermířům přidal. Jak Rawinn předpokládal, používal stejnou techniku jako jeho dva kolegové danou tím, že všichni chodili do stejné školy.

Nakonec, když se chlapci dostatečně unavili, ukončili souboj, a poté zmizeli v obležení několika dívek. Rawinn v té době už pozoroval Allene, kterou souboj očividně nezajímal. "Nepřilíš dobrá zábava, není-liž pravda", prohodil, když se mu podařilo nenápadně se k ní přiblížit. "Že to říkáte zrovna vy, o kterém se říká, že již absolvoval mnoho soubojů", prohlásila s vážnou tváří, dívaje se Rawinnovi přímo do očí. "To ovšem neznamená, že mě to činí kdovíjaké potěšení", odvětil Rawinn a s úklonou zmizel, neboť si všiml blížícího se Jewella, s jasným úmyslem vzít Allene k tanci po příkladu

svých přátel, kteří už za zvuku loutny hopsali v kole.

Rawinn si chtěl ještě promluvit s Lodgenem, kterého předtím zahlédl, když sledoval komedianty, ale nemohl ho najít, až ho spatřil, kterak mizí směrem k parku z děvečkou, již objímal v místech, kde záda už dávno nejsou zády, a tak si řekl, že to stejně nespěchá.

* * *

Ráno Rawinn, hned jak vstal, odchytil Lodgena a nakázal mu sledovat Gabriellu a varovat ho, kdyby se blížila. U snídaně se dozvěděl, že Jewell s přáteli si odjeli zalovit a Allene je v knihovně. V porovnání s včerejším dnem nestála dnešní Rawinnova snídaně za mnoho. Hned, jak se u Lodgena ujistil, že knihovna je prosta přítomnosti Gabrielly, neprodleně se do ní vydal.

Pomalou otevřel dveře. Ani nezavrzaly, a tak opatrně nahlédl dovnitř a spatřil ji. Seděla zády k němu a pro něj se na chvíli zastavil čas, jak pozoroval její vlnící se vlasy a jemná ramena, která se hýbala v rytmu jejího dechu, ostatní bylo bohužel skryto za opěradlem židle. Nakonec trochu zatřásl klikou, aby si myslela, že právě vchází, a vstoupil dovnitř.

"Dobré ráno", pozdravil a uklonil se. Dívka mu odpověděla kývnutím hlavy. "Vidím, že se věnujete zušlechťování ducha. Mohu se optat, co to čtete?", zeptal se a pohodlně se usadil v další židli. "Studuji dějepravu, toto je podrobný přehled důležitých událostí z doby těsně před válkou", ukázala Rawinnovi knihu. Ta ho však příliš nezajímala, "Zajímavé. Většina dívek ve vašem věku raději vzdychá nad dílký těch mladých básníků či romanopisců a neváží si klasického umění, tím méně historie. Těší mě, že to neplatí všeobecně". "Překvapujete mě", podívala se dívka Rawinnovi do očí, "Něco jsem o vás slyšela, ale netušila jsem, že se zajímáte také o četbu". Rawinn pokrčil rameny, "Je málo zdrojů, ve kterých se dozvíte skutečně pravdivé informace". Raději nedodával, že při svém způsobu života potřeboval všeobecné vzdělání, jinak by ze sebe udělal absolutního blbce. "Myslíte, že by mi lhalí? Vždyť Jew...", dívka se zarazila a zakryla si ústa, přičemž zčervenala. Rawin to však přešel, "Nemusel to být úmysl", prohlásil, aniž by tomu věřil, "Může tomu sám věřit. Nevzpomínám si, že bych ho kdy viděl, a tak asi nemluvil z vlastní zkušenosti". Zdálo se, že se nad tím dívka zamýšlí.

Za dveřmi kdosi prošel, pískaje si

jakousi písničku. Rawinn tu písničku znal a věděl hned, kdo si ji hvízdá. Ta písnička pojednávala o muži, ženě a kupce sena, podle čehož se dalo soudit, že nikdo jiný v okolí ji znát nebude.

"Mohli byste mi toho o sobě povědět víc", usmála se na něj dívka, "Doufám, že je pravdou aspoň to, že jste prožil mnoho zajímavého, a já bych si to ráda poslechla". "Samozřejmě, bude mi potěšením vás pobavit a pokud vás zaujme můj život, jsem připraven vám o něm povídat. Přesto bych navrhl jednu změnu. Jelikož je dnes krásný den, bylo by škoda neztrávit ho pod širým nebem, proto bychom si mohli vyjet na koních. Stejně jsem měl v úmyslu se dřív nebo později podívat do okolí města, a v tak příjemné společnosti bych to provedl mnohem raději". "Souhlasím", zvolala dívka dost rychle na to, aby se v Rawinnovo tělo naplnilo prudkým žarem. "Dobrá, sejdem se za půl hodiny u koní. Vzkážu ještě, že dnes nebudeme obědvat tady a vezmu v kuchyni nějaké jídlo". Allene přikývla na souhlas a potom rozešli každý do svých komnat.

Rawinn nařídil Lodgenovi, aby připravil koně, rychle se převlékl do jezdeckého a se vypravil do kuchyně, kde získal nějaký chléb, sýr, šunku a pár dalších drobností, stavil se ve sklepech pro láhev vína a nechal jednomu ze sloužících vzkaz, že odjel se slečnou na projížďku. Ve stáji našel Allene ve slušivém jezdeckém oblečku, vlasy sepnuté zlatou sponkou. Pomohl jí na Lodgenem přivedeného koně, vyšvihl se na svého a bok po boku vyrazili ven z paláce a Atrinu.

To odpoledne si Rawinn připadal jako v kraji bohů. Projížděli se s Allene po lukách a ona mu ukazovala svá oblíbená místa. Pak se na jednom z nich zastavili, najedli se a začali si povídat. Rawinn jí povídal o sobě, i když, pravda, zamlčel značnou část vesměs nejzajímavějších historek. Pak si nechal vyprávět o ní a mluvili tam dlouho, až skoro zapoměli na čas. Ale Rawinn se nakonec vzpamatoval z příjemného poblouznění a odebral se s dívkou zpět do paláce, kam dojeli těsně před soumrakem. Měli štěstí, že tři mladíci se z lovu vrátili krátce po nich a guvernér byl celý den zaneprázdněn, takže nepřítomnosti své dcery si ani nepovšiml a jestli, tak mu nevěnoval pozornost.

Večer proběhl bez zvláštních příhod, pouze Gabriella se tvářila poněkud zasmušile. Rawinn si šel brzo lehnout a dlouho ležel a pozoroval hvězdy, přičemž přemítal o událostech dnešního dne. Rozebíral každý okamžik, který dnes

prožil, všechno, co mu Allene řekla, myslel na to, jak mu pohladily obličej její hebké vlasy, když jí pomáhal na koně, jak se dotkl jejích měkkých boku, pomáhaje jí z koně a jak se setkaly jejich prsty, když jí podával jídlo. 'Skutečně krásný den', pomyslel si, a pak ho napadlo, jak je mu s Allene dobře, aniž by s ní musel sdílet lože, což byl doposud vždy jeho hlavní cíl, při setkání s ženou. Rád by strávil nekonečnou dobu pouhým namlouváním a rozprávěním s dívkou, ale čas byl bohům žel, jiného názoru. Nakonec Rawinn přece jen usnul s tváří Allene před sebou a s jejím jménem na rtech.

* * *

Následující den dopoledne strávil Rawinn v guvernérově kanceláři, protože ten dychtil zvědět nové informace z hlavního města a ze západu vůbec, z jiného zdroje než byly královští poslové. Rawinn by sice raději byl v jiné společnosti, ale rozhovor probíhal v poměrně přátelském duchu a on potřeboval v Drimurovi vzbudit dojem, že je čestný a důvěryhodný a navíc přítel prince. Když byla jejich rozmluva ukončena s příchodem oběda, nabyl Rawinn dojem, že se mu to podařilo. Věděl, že by bylo taktičtější v rozmluvě pokračovat a nadchnout Drimura svými znalostmi vnitrostátní politiky, ale jeho touha sejít se s Allene byla silnější, proto se hned po obědě nenápadně vytratil a posléze dívku vyhledal.

Odpoledne strávené po boku Allene procházením v palácových zahradách bylo krásné. Její příjemný hlas se jevil na pozadí zpěvu ptáků a šumění větru v korunách stromů jako úchvatný zpěv šířen, kterému nikdo nemůže odolat. Rawinn žehnal guvernérově zálibě v zahradničení, díky které vystavěl tak obrovský park, že bylo snadné zmizet v něm před zraky nevtaných pozorovatelů.

Rovněž druhý den strávil Rawinn po boku Allene v guvernérových zahradách a při menší projížďce. Věděl, že by měl ještě promluvit s guvernérem, a zajistit si důvěru tohoto muže, na jehož tváři bylo těžké přehledat, co si myslí. Měl by si také zajistit pár dalších lidí z blízkého okolí, aby všichni nepostavili proti němu až provede to co zamýšlel. Přesto byl raději v přítomnosti dívky, kde rázem zapomněl na všechno ostatní a jeho mysl se soustředila jen na ni. Ale myslel na ni, i když byl sám, a přiměl-li se přemýšlet o něčem jiném, zakrátko mu stejně vytanul na mysl její obraz.

Další den však došlo ke změně. Allene se hned po snídani ztratila s Jewellem a byla s ním

celý den. Rawinn se sice snažil přilákat jí k sobě, ale vždy, když se jejich pohledy setkaly, dívka rychle pohlédla jinam. Po večeři pak hned odešla spát doprovázená Gabriellou, takže opět nebyla šance osamoceně si s ní promluvit. Rovněž druhý den si Allene dávala dobrý pozor, aby nezůstala ani chvíli sama, a když Rawinn jevil přílišný zájem o její sledování, zmizela někam, kam ji nemohl bezdůvodně následovat.

Rawinn začínal být zoufalý. Netušil, co se stalo, že se chování dívky k němu tak náhle změnilo. Vždyť ještě nedávno měl pocit, že se v jeho přítomnosti cítí dobře. Ani si nebyl vědom něčeho, co by udělal špatně. Rozhodl se, že s ní musí za každou cenu promluvit a zjistit, co za tím stojí.

Příští den Allene vyšla do parku s Gabriellou a dlouho se procházely, sledovány Rawinnem, o němž však neměly ani tušení. Rawinn dlouho sledoval dívky, jak mezi sebou rozmlouvají sedíc na lavičce. Gabriella pojednou vstala a opustila Allene, dáváje tak nevědomky příležitost Rawinnovi. Ten, jakmile dívka zmizela z dohledu vyrazil.

Když Allene spatřila blížícího se Rawinna, sklopila oči a on zaslechl, jakoby tlumeně vykřikla. "Buď zdráva", pozdravil Rawinn, načež dívka v odpověď cosi zamručela. "Nemohl jsem si nevšimnout, že se cosi stalo", prohlásil, "Jako by moje přítomnost byla nepříjemná". Dívka mu na to pohlédla do očí a on spatřil, že ty její jsou mírně navlhle. "Za dva dny požádá Jewell o moji ruku, která mu byla dávno slíbena", odvětila, "Nemohu trávit dny ve vaší přítomnosti, pokud chci, aby ten den dopadl tak, jak jsem si představovala". "Chcete si Jewella vzít?", zeptal se Rawinn. "Dala jsem slovo". "Na tom nesejde. Já se ptal, jestli si ho chcete vzít", naléhal Rawinn. "Dala jsem slovo a to stačí. Když požádá o mou ruku, dostane ji", odpověděla dívka šeptem, se sklopenou hlavou a Rawinn spatřil lesknoucí se kapičky na jejích tvářích. Z ničeho nic uchopil její ruku do svých a přitiskl na její dlaň své rty. Snažila se sice vytrhnout, ale nijak zvlášť silně. "Miluji vás, Allene", zvolal, "Miluji vás a chci si vás vzít". "Ne", vykřikla dívka zoufale. "Nemohu už bez vás žít, Allene, miluji vás a vy milujete mne", cítil jak se dívka zachvěla, "Řekněte, že je to tak, Allene". "Nee", zašeptala nepříteli přesvědčivě. "Řekněte, že mě milujete, prosím", promlouval Rawinn a zahrnoval její ruku polibky. "Ano, miluji vás",

prohlásila nakonec dívka přeskakujícím hlasem, přičemž se třásla jako v horečce. Rawinn ji k sobě prudce přitáhl a objal. Položila mu ruce na ramena, jako by ho chtěla odstrčit, ale nevydala na to žádnou sílu. "To ale na věci nic nemění", prohlásila nakonec, rezolutně se od Rawinna odtáhla a běžela pryč.

Rawinn se za ní ještě chvíli díval a v očích se mu lesklo. Podobných scén absolvoval spoustu, pročez věděl, co na dívky platí. Tentokrát ale poprvé cítil, že ani příliš nelhal. Teď věděl, že Allene za ním bude stát, ať udělá cokoli. Začal tedy přemýšlet o svém plánu. Věděl, že dokud ho nedokončí, nebudou se šťastné chvíle po boku Allene opakovat, proto ještě chvíli seděl a promýšlel postup a nakonec vyrazil popovídat si s guvernérem.

* * *

Rawinn seděl zhruba uprostřed stolu. Rozhlížel se kolem a pozoroval ostatní šlechtice. Některé znal, s některými si už příjemně popovídal, s některými si popovídal, a některých nevěděl vůbec nic. Všichni věděli, čím je tato hostina vyjmečná, ale nikdo o tom oficiálně nemluvil. Drimur seděl v čele stolu, Allene po jeho pravici a Jewell po jeho levici. Allene byla oblečena v krásných zelených šatech bez přílišných ozdob. Na krku měla stříbrný náhrdelník s medailónkem a černé vlasy sepnuté zlatou sponou. Netvářila se však příliš šťastně, ale zdálo se, že to nikdo v okolí nevnímá. Hlavu měla skloněnou a pohled upřen do prázdného talíře. Gabriella, sedící vedle ní, naopak rozdávala úsměvy na všechny strany a sem tam něco prohodila s několika nejbližšími mladíky, kterých se tu pár sešlo. Nakonec dal Drimur pokyn sloužícím, aby začali nosit na stůl, ale Jewell je gestem zadržel a povstal. Celý sál se ztišil, aby všichni slyšeli jeho slova.

"Můj pane", promluvil mladík, "Chtěl bych vám tady přede všemi poděkovat za všechno co jste pro mne udělal. Když mi zemřeli oba rodiče, přijal jste mě k sobě a choval jste se ke mně jako ke vlastnímu. Díky vám jsem vyrostl v muže, kterým jsem teď". Rawinn při jeho slovech nevypřskl, i když by to rád udělal. Pod pojmem muž si představoval něco trochu jiného, a přestože slabými pohrdal, těch, kteří něco dokázali, si vážil. "Navíc", pokračoval Jewell, "Jsem se u vás setkal vaší dcerou Allene. Vyrůstali jsme spolu a jsme si blízcí. Teď, když jsme dorostli v muže a ženu, bych chtěl, abych mohl sdílet život po jejím boku. Žádám vás proto o

ruku vaší dcery, Allene".

Když skončil, začalo to v sále bzučet jako ve včelím úle. Rawinn si všiml, že se Drimur lehce usmívá, ale nebylo mu líto, že mu úsměv za chvíli zmizí. Vstal. Sál se opět ztišil a oči všech se s překvapením upíraly na Rawinna. "Když dovolíte", začal, "Rád bych také něco řekl. Jsem tady jen krátce a hluboce lituji, že jsem tento kraj nenavštívil dříve. Byl jsem už na hodně zajímavých místech a prožil jsem lecos". Po těchto slovech se ozvalo mírné zašumění, zřejmě o Rawinnovi lecos slyšeli. "Tady jsem však našel něco, o čem jsem myslel, že to nikdy nenaleznu. Našel jsem to nejkrásnější co na celém širém světě je, lásku. Poznal jsem, co je to milovat a je to skutečně povznášející pocit. Je to pocit neskutečného štěstí". Rawinn viděl, jak se mnozí lidé u stolu dostávají myšlenkami do svého mládí, kdy nabírali podobné zkušenosti. "A proto žádám o ruku vaší dcery, Allene".

V sále náhle nastalo hrobové ticho, kdy by byl slyšet spadnout špendlík na hustý assuaenský koberec. Všichni si uvědomili rozsah těchto slov. Podle prastarého zvyku totiž, pokud se o dívku zajímá více mužů, musí mezi nimi rozhodnout souboj a jen vítěz se o ní smí ucházet. Rawinn se ani tentokrát neusmál. Cítil na sobě zděšené pohledy všech, včetně vyjeveně, s otevřenou pusou zírajícího Jewella. "To myslíte vážně?", zeptal se nakonec zděšeným hlasem Drimur. "Smrtelně", prohlásil s kamenou tváří Rawinn. "Ale ten chlapec byl přece první", ozval se kdosi, a několik dalších souhlasně zamručelo. "Zákon mluví jasně", odvětil Rawinn. "Ale ten zákon už nikdo nepoužil, kam až sahá paměť", vykřikl Derg z Vallu. "To ale neznamená, že by přestal platit, nebo ano?", obrátil se Rawinn na Drimura. "Ne", zašeptal guvernér zdrčeně, "Neznamená". Následovalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil Drimur téměř šeptaje, "Pokud nikdo svou žádost neodvolá, utkají se oba sokové pozitivně za úsvitu".

* * *

Následující den strávil Rawinn ve svém pokoji, kde ho občas navštívil Lodgen, aby mu přinesl jídlo nebo informace, co se děje v paláci. Rawinn raději pokoj neopustil, poněvadž přestože věřil, že Drimur je čestný muž, který by proti němu nic nepodnikl, domníval se, že pokud by ho potkala nehoda, nevedl by nijak tvrdé vyšetřování. Od Lodgena se Rawinn dozvěděl, že Jewell a jeho kumpáni trénují šerm doprovázeni Gabriellou.

Drimur ani Allene se od rána neukázali a zůstávají o samotě ve svých pokojích. Rawinn si večer ještě naolejoval meč, aby na něm nebyla ani stopa po rzi, zkontroloval, zda je dostatečně nabroušen a šel si brzo lehnout, neboť musel ráno časně vstávat.

* * *

Ráno Rawinn vstal velmi brzo, ještě za tmy, kdy většina lidí ještě spí, i když v paláci spících asi moc nebylo, a menší rozcvíčkou si protáhl ztuhlé kosti. Ještě před úsvitem kdosi zaklepal na dveře a na Rawinnovu výzvu vstoupil Drimur. "Už je čas", prohlásil a Rawinn kývl na souhlas. "Nechcete svou žádost ještě odvolat", otázal se guvernér, i když velkou naději v hlase znát nebylo. Rawinn se usmál, "Nikoli. Ale mohl by to udělat pán z Arkonu". "To nikdy neudělá. Má svou hrdot". "Já taky", odvětil suše Rawinn, načež vyrazili chodbou ven, k zahradám. "Jestli zvítězíte", přerušil ticho Drimur, "Budete mě muset zabít, abyste dostal mou dceru". Rawinn kývl na důkaz, že s něčím podobným počítal.

Na dvoře už čekali všichni, kdož se rozhodli souboji přihlížet, včetně Rawinnova soka. Allene tu nebyla. Jelikož všichni znali pravidla souboje, zůstala skupina v ponurém mlčení. Rawinn si připravil zbraň a stejně učinil i Jewell. Tentokrát neměl svůj ozdobný rapír, ale klasický meč s širokým ostřím. Rawinn usoudil, že je to patrně dědictví, neboť rukověť byla úplně obyčejná a ne zdobená, jako většina mečů používaných k dekoračním účelům. Oba soupeři si stoupli proti sobě a na guvernérův pokyn zkřízili zbraně.

Od začátku byl souboj jednoznačnou záležitostí. Rawinn bojoval s přehledem a bylo na něm vidět, že podobných soubojů už absolvoval mnoho. Naopak Jewell byl klasickým příkladem mladých mužů své generace, kteří si žili naprosto bezstarostně a šermovat se učili jen proto, aby se neřeklo. Rawinn tlačil svého soupeře, ale stále se nemohl odhodlat k rozhodujícímu úderu. Chtěl mít jistotu. Chtěl, aby jeho rána byla skutečně rozhodující. Nechtěl svého soupeře jen zranit a vyřadit. Chtěl ho zabít. S jistotou. Proto na chvíli povolil a přešel do defenzívy, načež Jewellovi náhle stouplo sebevědomí. Začal útočit a útočil odhodlaně a prudce. Příliš prudce. Rawinn souboj úmyslně protahoval. Chtěl způsobit zdání vyrovnanosti, ne jednoznačné vraždy. Poznal už, že ho soupeř nemůže ohrozit. Neznal žádné finty, které by neuměl pohodlně odvrátit, nic s čím by nepočítal. Příliš mnoho šlechticů dnes neumí šermovat.

Nakonec souboj dospěl do stádia, kdy se Rawinn rozhodl dále ho neprotahovat. Několikrát si odkryl pravou stranu a připraven očekával útok. A ten přišel. Přesně jak Rawinn předpokládal. Opět byl příliš prudký. A přesto příliš pomalý. Rawinn uhnul až v poslední chvíli a okamžitě sekl.

Jewell uviděl nekrytou část v obraně soupeře. Na pravo. 'Není tam sice srdce, ale když bude úder dost silný, může být smrtelný. Hlavně rychle, než se stačí krýt. Ještě kus... uhnul. To není možné'. To bylo poslední co mu prolétlo hlavou.

Ostří meče sice prolétlo těsně vedle Rawinnovi hrudi, ale ne blíž, než mu sám dovolil. Útočník to nečekal, ztratil rovnováhu a převážil se dopředu. Za normálních okolností by ho Rawinn nechal naběhnout na meč, ale naběhnutí na meč nemuselo být smrtelné. Rawinn proto zvolil těžší a riskantnější meněvr. Uhnul a sekl. Viděl Jewellův překvapený výraz, který v jeho obličeji zůstal, ještě když tělo dopadlo na zem s hlavou kývajícím se na zbytku krku. Rawinn trochu zalitoval, že si nemohl dopřát větší náprah, pak by možná hlavu oddělil od těla úplně. Mezi přihlížejícími to zděšeně zašumělo. Dobojovalo.

* * *

Než ale někdo stačil protrhnout tísnivé ticho, ozval se od paláce srdcervoucí výkřik. Všichni pohlédli k paláci, kde právě z několika oken vyšlehly plameny. "To jsou pokoje Allene", vykřikl Drimur. V tu chvíli by se v Rawinnovi krve nedořežal, a v Drimurovi zrovna tak. Celá skupina se rozběhla k paláci, ale Rawinn, ač byl znaven soubojem, byl jednoznačně první.

Když vrazil do Alleniných komnat, našel je značně zničené ohněm, který ještě na několika místech hořel. Uprostřed toho všeho ležela na podlaze jedna z Alleniných osobních služebných, hystericky vzlykající. Rawinn k ní přiskočil a pohlédl jí do plačící tváře, v níž se zračil zděšený výraz. "Co se stalo?", vykřikl Drimur, který se právě oběvil ve dveřích. Dívka však ze sebe nevypravila ani slovo, přestože k ní hned přiskočilo několik lidí a snažili se jí k tomu přimět nejruznějšími způsoby. Rawinn viděl, že nic z toho nikam nevede, a tak prohodil cosi k Logdenovi, načež sluha odběhl a za chvíli se vrátil podávaje pánovi lahev. Ten přistoupil k služebné a nalil jí část obsahu do krku. Po té se dívka trochu vzpamatovala a chvíli se kolem sebe zděšeně rozhlížela ignorujíc zmatené dotazy. Nakonec z ní však nedávné události vypadly.

Z ničeho nic se v místnosti zjevil muž a okolo něj vyšlehly plameny. Muž se slušně uklonil a představil se jako čaroděj Krank. Poté prohlásil, že si Allene pro její krásu vybral za ženu, a hodlá si jí odvést. Panna Allene vykřikla, ale muž na ní ukázal cosi šeptaje, a ona padla na postel, jakoby usnula. Pak zmizel, načež vyšlehly mohutné plameny. Jak vypadal si dívka nepamatuje, poněvadž byla příliš vystrašená. Uvědomila si pouze, že byl vysoký, hubený a celý v černém a měl hrozné oči, kterými se na ní díval.

Rawinn pohlédl na Drimura, který seděl v křesle, hlavu v dlaních. Ten, jako by vycítil jeho pohled, vzhlédl. "Zabils mi syna", pronesl šeptem, "A teď jsem přišel i o dceru. Nej dřív se musím vypořádat s tebou, který jsi zradil mou pohostinnost a přinesl smutek do mého domu". "Nepřijímám vaši výzvu", odvětil Rawinn, "Né dřív, než přivedu zpátky Allene". Pak se uklonil a odešel. Zanedlouho už na svém koni opouštěl brány paláce, zatímco Lodgen, dle jeho příkazů, balil věci.

* * *

Lazebník Bartej byl mírně vyděšený. Takového zákazníka ještě nikdy neměl, ba co víc, nikdy podobného člověka neviděl. Jeho tělo zdobila řada jizev. Tolik jich skutečně ještě neviděl, a že toho za dobu, co se věnuje své práci, viděl dost. Ale především to tetování na obličeji, to tady nenosil nikdo, a Bartej nikdy o ničem podobném ani neslyšel. Muž měl v tváři lhostejný výraz, jakoby ani nevnímál břitvu na svém krku, ale Bartej si dal dobrý pozor, aby ho ani trochu neřízil. A ten meč, který ležel vedel kádě, právě tak daleko, aby na něj necákala voda, ale přesto po ruce. Mnoho lidí sem chodilo se zbraněmi, i šlechtici s moderními rapíry či strážní s halapartnami, ale podobnou zbraň tu neměl nikdo.

Když byl muž oholen, nechal si ještě zastříhnout vlasy, které si dělaly co chtěly, neboť se už o ně dlouho nikdo nestaral. Pak se oblékl a štedře Bartejovi zaplatil za jeho služby v cizích mincích. Bartej ho ještě chvíli pozoroval, jak kráčí směrem ke guvernéřskému paláci, a přestože ulice byla plná lidí, zálo se, že se nemusí pracně prodírat, poněvadž většina z nich raději uhýbala, jen co ho spatřila. Nakonec zmizel z dohledu a Bartej se vrátil ke své práci.

Muž vešel do paláce. Tam panoval neobvyklý shon, jako ostatně několik posledních dní. Nakonec se muž doptal na cestu do guvernéřovy pracovny a vstoupil. Guvernér právě

stál u stolu a studoval mapu krajiny. Chvilí trvalo než si přichozího všiml. "A vy jste kdo?", zeptal se, když se tak stalo, pozorně si nezvykle vypadajícího muže prohlížíje. "Wyrred Anryff", představil se tázaný, "Slyšel jsem, že vás postihlo menší neštěstí, tak jsem se přišel zeptat, zda je vypsána nějaká odměna". Drimur se na muže pozorně podíval. Jemu krvácelo srdce a on se tady ptá, zda je nějaká odměna způsobem, jako by se handlíře ptal, jestli má na prodej dobrého koně. Samozřejmě ihned poznal, že ten muž není místní, ale pochází nejspíš z barbarského severu. Tím menší měl k němu důvěru. "Odměna činí sto zlatých za jakoukoli informaci o panně Allene či jejím únosci", odvětil. "To mě zas tak moc nezajímá", děl na to muž, "Zajímá mě, kolik je za přivedení slečny zpět?" Drimur nadzdvihl obočí, "Pátrací akce organizují já. Jestli se chcete přidat, budeme vám zavázáni". "Takže, když někdo najde slečnu, tak nic nedostane", naznačil Wyrred, že se pátrací akce zúčastnit nehodlá. "Bude mít samozřejmě naši nehynoucí vděčnost". "Vaše vděčnost je jistě hezká věc, ale mě spíš zajímánějaké hmotnější vyjádření", pousmál se Wyrred. "A kolik byste jako chtěl?", zeptal se guvernér už trochu popuzený. "Deset tisíc zlatých", odpověděl Wyrred s ledovým klidem. Drimur bezmála vytřeštil oči, a jen letitá zkušenost s udržováním kamenné tváře mu v tom zabránila. "Za takovou drzost bych vás měl nechat vsadit do žaláře". "Kolik tady máte vojáků?", zeptal se na to Wyrred. "Asi dvě stě", odvětil nechápavě guvernér. "Tak to zkuste, jestli jich můžete polovinu postrádat", řekl klidně Wyrred, a když viděl udivený pohled guvernérův, pokračoval, "Jsem bojovník z Laurigennu, z družiny krále Thoedera, která dokáže čelit mnohonásobné přesile. Naše tetování pozná téměř každý v zemích na sever odtud. Vy ovšem považujete tyto země za barbarské a nestaráte se o ně, ale válka v horách po padesáti letech skončila a nepotrvá dlouho, a na starých cestách se opět objeví kupecké vozy a bude jich víc a víc a nakonec se vaše země bude muset starat, co se děje na severu. Zatím, bohové s vámi", uklonil se a měl se k odchodu. "Počkat", přikázal Drimur. Napadlo ho, že muž nevypadá jako někdo, kdo by mluvil do větru, ale i kdyby, pokud se mu podaří najít jeho dceru, tak mu ty peníze klidně dá, a pokud ne, jeho to nic stát nebude. "Dobrá, když pannu Allene přivedete, dostanete ty peníze. Jinak se tady neukazujte". Wyrred se uklonil a vyšel ze dveří.

* * *

Večer Wyrred seděl v hospodě u vyraženého zubu a popíjel pivo zakusuje slanečky. Hospoda byla plná, ale u jeho stolu neseděl nikdo. Podnik byl hoden svého jména, neboť se sem tam strhla nějaká šarvátka, která posléze zase utichla. Jedenapůlruční meč na stole před Wyrredem byl však dostatečným varováním, aby se kdokoli přiblížil. Nakonec se však našel člověk, který si přisedl. Byl pomenší, ale statné postavy, vlasy, které pokrývaly tu část halvy, kda ještě nedominovala pleš, byly velmi krátké. Oči měl malé a úzké, tvář mu zdobila jizva a ústa měl neustále roztažené do nehezkeho úsměvu. Na sobě měl drátěnou košili a u pasu dlouhý jednoruční meč.

"Ahoj", pozdravil. Wyrred se na něj nezúčastněně podíval a kývl na pozdrav. "Já sem Greg. Viděl sem tě v paláci. Znamená to že pojedíš s náma hledat tu holku?", pokračoval přichozí. "Ne", odpověděl Wyrred. "Ale. Myl se, že všichni v okolí schopný zacházet s mečem jedou hledat guvernérovu cerku". Wyrred pokrčil rameny. "Ty si určitě ze severu, co? Válka skončila, tak ses jel podívat, jak to tady vypadá". "Může být", řekl Wyrred a napil se. "Já sem přijel jenom vyřídit nějaký věci vod krále, ale když už sem tady, tak pomůžu. Normálně žiju na jihu a trávím čas bojem v provinciích. Sou tam docela pěkný holky. Věčinou člověku nechtěj dát, ale pak je aspoň věcí legrace. To by se ti určitě líbilo". "Ani ne. Neberu si od žen, co mi nechtěj dát. Jeden má pak nehtama rozedřeny záda, a když mi někdo přitom metá do tváře exorcismy, tak mi to nedělá dobře", promluvil konečně Wyrred. "Ale zabíjíš rád, co?", usmál se Greg. "A kdo ne?", ušklíbl se Wyrred. "No jo. Když se někdo baví, tak za to musí jinej platit".

Greg si ještě dlouho vedl rozhovor, ale Wyrred mu příliš pozornosti nevěnoval. Aspoň se dozvěděl, co guvernér plánuje v nejbližších dnech provést. Když měl pocit, že mu několik litrů piva, jež vypil, stouplo příliš do hlavy, odebral se na kutě. Ráno přece hodlal vyrazit zasloužit si nějaké peníze.

* * *

Večer Wyrred seděl u ohně a přemýšlel. Věděl, že guvernérovi zvědové nezjistili ve městě absolutně nic o čaroději, jehož chabý popis měli. Menší vojenské oddíly se pak rozjely do všech stran, aby se pokusily něco zjistit v atrinském okolí. On sám se domníval, že únosce se bude chtít ukrýt buď v horách na severu, nebo ve hvozdech na

východě, popřípadě jimi bude chtít přejít dál do jiných zemí. Věděl, že hory jsou tady prakticky neprostupné, ale únosce prý byl čaroděj, a ten by mohl dokázat lecos. Lesy jsou husté a delší, ale cesta jimi pohodlnější, pomine-li místní báchorky, že tam straší. Na západ nebo na jih patrně nejel, poněvadž tam byl hustě osídlený kraj, kterým by těžko pronikl nepozorovaně. Naopak tady mnoho obyvatel nežije, a kdo by chtěl neviděn proklouznout z Atrinu do hvozdů, neměl by s tím mít vážnější potíže, aniž by přitom byl čarodějem. Při hledání se musel rovněž spoléhat na štěstí, ale to při jeho způsobu obživy musel vždycky.

Byla hluboká noc a on stále seděl u dýmajícího ohniště, když uslyšel zafrkat své koně, naklamné znamení, že se v okolí někdo pohybuje. Protože jeho oheň vydával dost světla na to, aby byl zdálky vidět, přihodil ještě pár větví, aby lépe viděl sám. Za chvíli vběhl do světla čmuchající pes a vzápětí za ním pětí muž. Byl středně vysoký, hnědých vlasů zastřížených nad ušima a stejně zbarvených očí. Na sobě kroužkovou košili, u pasu široký meč, přez záda luk, toulec se šipy a vak.

"Zdravím Laurigennského bojovníka", pozdravil přichozí, když přišel blíž a pohlédl Wyrredovi do tváře, a usmál se. Wyrred byl poněkud překvapen, neboť v těchto krajích nečekal nikoho, kdo by jeho tetování poznal, ale rovněž se usmál a lehce se uklonil na pozdrav. "Jsem Rallwig z Walkenu. Mohu přisednout?" Wyrred se rovněž představil a lehce mu pokynul vedle sebe. Muž se usadil. "Co tě přivádí do těchto končin?", otázal se přichozí. "Zvědavost. Kvůli válce byly padesát let prakticky přerušeny všechny styky, tak jsem se jel podívat, jak to tady vypadá. Nedá se to srovnat z žádnou zemí, v nichž jsem kdy byl. Lidi si tu žijou strašně bezstarostně, jako by se jich ostatní svět netýkal. Od té doby, co otec dnešního krále sjednotil zemi a tvrdě se vypořádal se všemi protivníky, to znamená, že je dal popravít, prakticky se tu neválčí, vyjma zabírání nových území na jihu. Válka v horách pouze odřízla spojení se severem, ale sem zavlečena nebyla. Myslím, že kvůli tomu, považují všechny cizí národy za barbary. Ten život má něco do sebe, zvlášť pro normální obyvatelstvo, který je zbavený strachu se změnit, ale žít bych tu nechtěl. Je to takový ... nezajímavý".

"Z toho bych soudil, že tu nemáš moc naději sehnat práci", promluvil Rallwig. "Máš pravdu", odpověděl Wyrred, "Ale momentálně jednu mám. Někjaký čaroděj unesl dcerku místního

guvernéra, tak jsem se vypravil jí hledat. Guvernér původně ani nevypsal odměnu za její přivedení, pokládal to za věc rytířské cti, či co, ale slíbil mi, že když jí přivedu, tak peníze dostanu". "A co potom?" "Potom? Pojedu zase zpátky na sever. Mám chuť, zapojit se zase do nějaký války. A co sem přivádí tebe?", optal se Wyrred. "Utíkám", odpověděl Rallwig a viditelně posmutněl. "Je snad něco za tvoji hlavu?", usmál se Wyrred. "Ale ne. Utíkám před láskou". Wyrred se na něj tázavě podíval, a Rallwig vida to pokračoval, "Miluji, aniž bych byl milován, a tak prchám, abych nebyl blízko té, jejíž přítomnost mi činí největší potěšení". "Myslím, že to dost dobře nechápu". "Ani já", pousmál se Rallwig, "Nevím, proč pořád musím myslet na ní. Strávil jsem s ní dlouhý čas, a přece ne dost dlouho. Příliš jsem se věnoval svým věcem, a pozdě jsem poznal, že žádná z nich pro mě neměla žádný význam. Často jsem dával přednost vlastnímu pohodlí před ní a teď nemám ani pohodlí, ani jí. Měl jsem zrovna nějakou práci u krále, která mě dost unavovala, ale dnes bych raději několik dní nespál, abych mohl být po jejím boku". "A ona tě milovala?", zeptal se Wyrred, který byl podobných starostí prozatím ušetřen. "Ano. Snad. Jenže jednou rekla, že nechce strávit zbytek života se mnou. Nic horšího mě nikdy v životě nepotkalo a snad ani potkat nemůže. Teprv tehdy jsem pochopil, že všechno, co jsem udělal byla jedna chyba na druhou. Měl jsem zapomenout, jenže to nešlo, a já si uvědomil, že rozum a cit jsou odlišné věci. Rozum mi říkal, že už nikdy nebudeme spolu, a že musím jít dál, ale cit tvrdil, že ona je jediná, s níž chci opravdu žít". "Myslím, že cit by neměl zamlžit rozum", zamyslel se Wyrred. "Taky jsem si to myslel", děl na to Rallwig. "Asi ti nezbyvá nic jiného, než zapomenout". "To vím, ale nemůžu. Nemůžu zapomenout na někoho, jehož obraz mám stále před sebou, a na další cestu mě žene jen to, že se k ní jednou vrátím, a ona mezitím pozná, že já jsem ten nejlepší pro ní". "Myslíš si, že to pozná?", optal se Wyrred pochybovačně. "Kdybych tomu nevěřil, tak bych moh rovnou jet do Kriegwartennu bojovat se skřety". "Sebevražda není moc dobrý řešení". "Někdo tam musí umírat, aby se invaze nerozšířila". "Ale i Kriegwartenn lze přezít". "To máš pravdu. Znal jsem asi padesát lidí, kteří tam šli bojovat. Podle posledních zpráv žijou tři, z toho dva můžou chodit a jeden ještě udrží meč".

Oba muži hodnou chvílí mlčeli. Nakonec ticho prorhl Wyrred, "Stejně to nechápu. Svět je

plný žen a všechny ti můžou dát chvíle společného štěstí, zrovna jako ty jim, tak proč někteří lidé chtějí jenom jednu. Vždyť to už musí bejt nuda". "Taky nevím proč, ale nechci nic jinýho. Dlouho jsem přemýšlel, jak by bylo hezký mít několik žen a promilovat s nima celý dny. Jenže ještě hezcí by bylo jít jednou za rok pohladit po vlasech a políbit na tvář". Podle Rallwigova výrazu Wyrred usoudil, že to, o čem mluví, vidí před sebou. "To by ti snad mohla splnit, kdybys jí o to požádal". Rallwig se ušklíbl, "Ne, tak to nechci. Chci její lásku a ne lítost. Se svou bolestí se dokážu vyrovnat sám. Když mě dovolí hladit jí, musí to udělat, protože chce, ne proto, že je to jediná věc, co chci já". "A co hodláš dělat teď?", zeptal se Wyrred, poněvadž ani v nejmenším netušil, co by v takovém případě udělal on. "Nic. Budu cestovat, a jednoho dne možná najdu odvahu vrátit se a setkat se opět s ní". "Na to nepotřebuješ moc odvahy, zajet za ní a zeptat se jí, když stejně víš, co ti odpoví". Rallwig se smutně pousmál, "Vím. Jenže nechci slyšet tu odpověď. Už jednou jsem se rozhodl zeptat se na realitu a neutápět se ve vlastních nadějích, a tehdy jsem poznal, že je lepší se utápět". Wyrred o tom chvíli přemýšlel. "Já radši vždycky vim, na čem jsem", prohlásil nakonec, "Měl jsem spoustu žen, a s žádnou jsem se nikdy nerozešel. Je pravda, že s mnohýma jsem se ani nerozloučil. Když mě holka nechtěla, šel jsem hledat jinou, nebo jsem se aspoň opil, popřípadě někoho zabil, ale že bych si z toho něco dělal...", Wyrred mávl rukou. "Krásný život", děl Rallwig zíraje do ohně, "Taky jsem tak chtěl žít, a posléze si najít ženu podobného ražení a mít s ní pár dětí, jenže ona je úplně jiná, a právě to na ní miluji".

Pak bylo dlouho ticho. Rallwig upadl do svých myšlenek, které ho posledních několik měsíců neopouštěly. Wyrred zase přemýšlel o svém životě. Žil tak, aby si co nejvíce užil. Nikdy se moc nestaral o své okolí. Když měl zodpovědnost, tak se choval zodpovědně, ale nikdy víc než musel. Měl mnoho žen, ale nestaral se o to, co budou dělat až on bude pryč. Napadlo ho, že ač si vždycky myslel, že láska by mu mohla přinést víc štěstí, mohlo by tomu být i naopak. Někdy myslel na to, že by bylo hezké se vracet k někomu, kdo by na něj čekal, ale nepocíťoval zármutek nad tím, že tomu tak není. Vcelku se cítil dost šťastný, a rozhodně byl šťastnější než jeho společník, který lásku poznal. Možná je bojovat lepší než milovat. Krev sice člověka uspokojí jinak než žena, ale příjemné je to

taky. Aspoň dokud je ta krev cizí.

"Co hodláš podniknout ráno?", zeptal se pojednou Rallwig. "Pojeď se podívat ma východ do hvozďů. Ten čaroděj musel někam zmizet, a připadá mi pravděpodobnější, že šel tam než do hor. Na východ odsud už nikdo nežije, tak je možné, že se tam ukryl. Ty jsi náhodou neviděl cestou sem nic podezřelého?" "Říkáš, že na východě už nikdo nežije", zamyslel se Rallwig, "V tom případě bych možná o něčem věděl". Wyrred se na něj tázavě podíval a Rallwig pokračoval, "Včera ráno jsem narazil na louce na stopy vozu vedoucí na východ. Podle hloubky stop mi přišel dost lehký, a tahlí ho chce, ne proto, že jsem nechápal, jak se tam moh dostat, protože cesta byla dobrá tak na to, aby tam zapad nebo si zlomil kola. Ty jsi ale mluvil o čaroději, tak je docela možné, že to byl on. Myslím, že tím by se to vysvětlilo". Wyrredovi se rozzářili oči, "Kde to je?". Rallwig mu tedy popsal cestu. "Hned ráno to půjdou prozkoumat", prohlásil Wyrred. "Potom ti popřeji mnoho štěstí", vstal Rallwig, "Já vyrazím na další cestu. Už jsem si odpočinul dost". "Buď s bohy. A díky. Doufám, že se ještě setkáme", rozloučil se Wyrred. "I já", pokynul mu Rallwig a odkráčel do tmy následován svým psem.

* * *

Ráno se Wyrred vypravil na místo, které mu jeho noční společník popsal. Našel ho celkem snadno a ač nebyl nijak zlášť dobrý stopař, podařilo se mu objevit i dobře zřetelné stopy povozu. Ty se daly snadno sledovat, a tak se po nich vydal. Ještě ten den dojel na okraj hvozdu a vjel do stínu staletých stromů. Ani ho nepřekvapilo, že lesem vede cesta, právě tak široká, aby po ní mohl projet vůz, jehož stopa tu vedla. Tu Wyrred sledoval až do večera, kdy se utábořil.

V noci les ožil mnohými zvuky, ale Wyrred si z nich příliš nedělal. Nevyznal se sice příliš v lesním životě a tvorech, měl raději města, ale přesto se za svůj život naučil rozpoznat přirozené přírodní zvuky od nepřirozeného vytí či chrčení nestvůr, a proto klidně usnul.

Nespál dlouho, za východu slunce už vyrážel na další cestu. K večeru Wyrred spatřil záři ohně. Přivázal tedy koně ke stromu a potichu se přiblížil blíž. Spatřil dva muže, kterak mlčky sedí kolem malého plamene. Nevypadali jako lupiči, tím méně jako čaroděj s unesenou dívkou, ale jeden si nemůže být nikdy jistý. Wyrred se rozhodl ukázat se jim a připraven vyčkat jejich reakce.

Když vešel do světla, sáhl vyšší z mužů po meči, ale vida, že se Wyrred nechystá zaútočit, nevytasil ho. Ruku na jílcí však nechal. Druhý muž se jen příkrčil a rozhlížel se po něčem ke své obraně.

"Kdo jsi?", zeptal se Rawinn. Wyrred se představil. "A co tu hledáš?". "Mám tu práci". "Jakou?". "Kdo jste vy, že vás to zajímá". "Jsem Rawinn z Irkieniu a hledám tu svou snoubenku". "Tak to máme stejnou cestu", usmál se Wyrred. "Ty jsi od guvernéra?", zeptal se Rawinn nedůvěřivě. "Dá se to tak říct. Slíbil mi odměnu, když ji přivedu". "Drimur vypsal odměnu na přivedení Allene?". "Ne. Řekl jsem si o ní", pokrčil Wyrred rameny. "Takže ty to děláš pro peníze", odfrkl si Rawinn. "Jistě, pro co jiného", usmál se Wyrred. "Zřejmě jsi neslyšel o rytířské cti". "Slyšel, ale není to nic pro mě". "Nechcete se radši místo zbytečnějších dohadů spojit?", nadhodil Lodgen. Rawinn se na něj otočil, "Jak můžu vědět, že mu můžu věřit. Změní stranu, jen co mu někdo nabídne víc". "Tak to zas né", prohlásil Wyrred trochu dotčeně, "Taky mám svou čest. Když mi někdo nabídne práci, tak jí udělám a až po jejím konci beru další. Uplácet se nenechám". "Jen aby", zavrčel Rawinn. "Nemusíš mi věřit, ani jít se mnou, ale já jdu ráno touhle cestou", Wyrred ukázal hlouběji do lesa směrem, jímž se ubírala cesta, z jejíhož opačného konce dorazil sem. "To se tedy mylíš. Tou cestou jdu ráno já", opáčil Rawinn. "Chceš mi v tom zabránit?", usmál se nehezky Wyrred. "Pokud to bude nutné", Rawinn pokrčil rameny. "Tato cesta je tady buď náhodou nebo je na jejím konci to, co hledáme", prohlásil Wyrred, "A jestli ano, já se svých peněz nevzdám". "Svou snoubenku si osvobodím sám. Nepotřebuji k tomu nájemné žoldáky", na to Rawinn. "Ale pánové", vložil se do hovoru Lodgen, "Ten člověk je přece čaroděj. Co když na něj nestačíte každý sám. Ale když ho porazíte společně, dostanete vy svou nevěstu a vy svou odměnu".

Rawinn a Wyrred se na sebe podívali. Oba věděli, že Lodgen má pravdu, ale neměli chuť ztrávit zbytek putování bok po boku. "Dobře", prohlásil nakonec Rawinn, "Podíváme se, co leží na konci této cesty. Pak se rozejdeme". Wyrred přikývl. Každá pomoc se může hodit, zvláště, když pomáhá z jiných pohnutek, než je tučná odměna, a on se nebudě muset dělit. Došel tedy pro své koně a pak ulehle vedle ohniště.

* * *

Ráno bylo nevlídné a občas přšelo. Tři muži jeli tiše, ani spolu nepromluvíli. Každý se zabýval svými myšlenkami, jež nepatřily k nejveselejším. Les byl stále hustší, ale cesta, kterou sledovali, byla stále dobře viditelná. Občas se ozvalo vytí vlků nebo řev nějakých jiných šelem, jež nikdo z nich neznal, ale vše se zdálo dostatečně daleko.

Z ničeho nic se stromy obklopující skupinku rozestoupily, a ta se octla na mítině. Už to by bývalo stačilo, aby se všichni zaraženě zastavili, ale to co uviděli před sebou... Asi sto sáhů od nich stál palác. Nádherná stavba celá bílá, jakoby z mramoru se spoustou oken a z ní vybíhaly k nebesům tři vysoké, špičaté, bílé věže, jako labutí krky. Ani na bližší pohled nebyly vidět žádné dveře.

"Jak tohle mohl někdo postavit?", kroutil hlavou Rawinn. "Je to přece čaroděj", připoměl Lodgen. "Pak musí být hodně mocný". "Je to všechno jenom iluze", prohlásil Wyrred a přitom přemýšlel, jak dlouho čaroději asi trvalo palác vytvořit. Měl určité zkušenosti, aby věděl, že i málo zkušený iluzionista by něco takového dokázal, pokud by dílo každý den zvětšoval a zvětšoval. Jestli však tento palác postavil jedním mrknutím oka, pak toto není nejbezpečnější místo na zeměplacce.

"Iluze?", podivil se Rawinn. "Tak jest", potvrdil Wyrred, "Vypadá to ovšem na kvalitní práci. Dobře využil té skály jako podkladu". Všichni se pozorněji zadívali na asi třicet sáhů vysokou skálu, na níž stálo úpatí palácových zdí. "Musíme to prozkoumat blíž, abysme zjistili, jak se tam dostat", řekl Wyrred, "Počkal bych s tím ale, až se setmí".

* * *

Večer, pod rouškou tmy se Rawinn a Wyrred vypravili blíž k paláci. Lodgen raději zůstal, aby hlídal koně. Dva odvážlivci se potichu přiblížili až ke skále a začali ji obcházet. Na opačné straně, než s které přišli, objevili vchod. Díra do skály byla pravděpodobně přírodní, ale byla zahrazena padací mříží. "Pokusíme se to vytáhnout", zašeptal Wyrred a Rawinn přikývl. Oba muži uchopili chladnou mříž a ze všech sil se jí snažili zdvihnout. Nakonec se jim podařilo ji trochu nadzdvihnout a udržet ve vzduchu tak dlouho, aby se pod ní mohly protáhnout. Pak dopadli na tvrdou zem a dlouho odpočívali. Když se Wyrred trochu vzpamatoval, rozhlédl se kolem. Jeho oči už si zvykly na okolní temnotu a on rozeznal obrysy kočáru. Nedaleko

zaslechl odfrknutí koně. Šťouchl loktem do Rawinna, "Je čas jít". "Mhm", zamumlal Rawinn, jež stále těžce dýchal, ale zvedl se a společně se jali prozkoumávat místnost. Na stěnách bylo připevněno několik pochodní a Wyrred jednu z nich rozsvítil. Místnost byla pouze trochu upravená přírodní jeskyně. Kočár, který tu byl ukryt, byl prostý, nenápadný. Majitel nechtěl zřejmě budit pozornost. Uvnitř byl však zařízen luxusně, sedadla byla měkká potažená nejjemnější látkou. Z místnosti vedly dva východy. Jeden byl přirozený a vedl do další jeskyně, kdy byli ustájeni koně. Druhý zakrývaly masivní dveře.

"Budeme je muset vyrazit", prohlásil Wyrred poté, co zjistil, že jsou zamčené. "Tím ale naděláme dost hluku", oponoval Rawinn, "Nevíme, jak daleko je někdo, kdo nás může slyšet. Podíváme se raději po nějakém páčidlu". Po chvíli hledání se jim podařilo najít cejchovadlo koní, a dvoje vidle. Tyto nástroje byly spolu s Rawinnovou dýkou o dveře zlomeny, popřípadě ohnuty, ale i dveře byly značně povoleny a Wyrredovi se je nakonec podařilo, bez velkého hluku vyvrátit. Před oběma hrdiny se teď otvírala temná chodba. První do ní vstoupil Wyrred s pochodní v jedné a s připraveným mečem v druhé ruce. Rawinn s taseným mečem kráčel těsně za ním. Chodba byla vysekaná ve skále, nepříliš upravená plná pavučin.

Wyrred našlapoval opatrně, potichu, když tu ucítil, jak mu pod nohou povolila dlaždice, přičemž zaslechl cvaknutí. Vzápětí uslyšel zvuk železa třejícího se o skálu - otvírají se mříže. Pak bylo slyšet zvuk běžících nohou, načež do světla pochodně vběhlo několik odporných, rozkládajících se těl. "Co to je?", vykřikl zděšeně Rawinn. Absolvoval již sice mnoho souborů, ale vesměs s lidmi, popřípadě s lovnou zvěří. "Nemrtví", konstatoval Wyrred a vyrazil vpřed. Zasazoval netvorům tvrdé rány mečem nebo je zaháněl hořící pochodní. Naštěstí se boj odehrával v úzké chodbě, a tak nestvůry nemohly uplatnit svou početní převahu, pročež proti Wyrredovi stál vždy jen jeden. Ten měl příliš velké zkušenosti, aby z takového souboru nevyšel vítězně, a tak po několika minutách došla mrtvá těla konečně k pokoje.

"Uf", vydechl Wyrred. "To byly oživení mrtvů?", zeptal se nevěřicně zíraje na ležící těla Rawinn. "Jo", odvětil Wyrred, "Dalo se čekat, že ten kouzelník asi nebude nějaké velké dobrák, a tohle jsou nejvěrnější a nejspolehlivější služebníci". "Takovýchle služebníky...", Rawinn nedopověděl a

vydal se za Wyrredem na další cestu. Po stranách hlavní cesty bylo několik zamřížovaných kobek, ovšem mříže byly momentálně otevřené.

Po chvíli došli oba muži do větší místnosti, jejíž velikost nebylo možné odhadnout. Nebyl však vidět žádný pohyb, a tak vstoupili dovnitř. Když se octli asi uprostřed místnosti, zaslechlí podezřelý šramot, který přešel v přibližující se dupot. "Do prdele", vykřikl Wyrred a zaujal obranné postavení, Rawinn zrovna tak. Objevil se asi tucet nemrtvých stvůr, který se bez váhání vrhl na dva odvážlivce. Wyrred však hned srazil dvě stvůry a výpad jim oplatil. Rawinn se octl v podstatně horší situaci, poněvadž nevěděl přesně, jak s netvory bojovat. Nakonec byl nucen zavolat o pomoc ve chvíli, kdy mu odporný pařát vyrvál z paže kus masa. Wyrred zatím poznal, že jejich nepřátelé jsou sice nelítostní a odhodlaní, nicméně nepříliš nebezpeční a poměrně slabí. Rawinn byl sice jiného názoru, ale když Wyrred eliminoval nepřátelskou přesilu, podařilo se i jemu zlikvidovat několik stvůr.

Boj nakonec skončil jasným vítězstvím, i když oba hrdinové byli notně pošramoceni, a nějakou chvíli trvalo, než si ošetřili své rány. Nakonec však byli schopni pokračovat v cestě. Když obešli místnost dokola, zjistili, že z ní vede několik cest, a tak nakonec namátkou jednu vybrali. Šli poměrně dlouho cestou plnou odboček, až nakonec došli zpět do velké místnosti. "Nikdy bych neřek, že je ta skála tak velká", prohlásil Rawinn. "Je dost možný, že to bylo vytvořený iluzorně", děl na to Wyrred, "Už jsem se s podobnejma podivnostma setkal". "Co teda budem dělat?" "Musíme všechno prozkoumat, vchod někde být musí". Jelikož jiná šance tu nebyla, nebo aspoň nikoho nenapadla, dali se oba hrdinové do podrobného prozkoumávání chodeb, a jejich snaha byla nakonec korunována úspěchem. Kolik hodin uplynulo od jejich vstupu do jeskyně nevěděli, nicméně byli uspokojeni objevením masivních, umělecky kovaných dveří, a plní nové síly nabyté pocitem blízkeho ukončení výpravy, pustili se do jejich otvírání, respektive vyламování.

* * *

Dveře po několika minutách námahy obou mužů s křusnutím povolily, a oni se octli v chodbě obložené bílým mramorem s podlahou pokrytou měkkým kobercem, hodičím se spíš do ložnice. Na stěnách byly zavěšeny jasné světlo vydávající pochodně, a několik ozdobných

koberečků. Dva hrdinové se vydali dovnitř. Díky koberci nebyly slyšet kroky jejich vojenských bot a jen sem tam se ozvalo zachřestění Wyrredovy silnými pařáty mírně pokroucené zbroje.

Po chvíli došli do míst, kde nebylo třeba svítit pochodněmi, neboť světlo sem proudilo velkými okny vyplněnými barevným sklem sestaveným do pestrých mozaek. Na stěnách tu visely krásné obrazy a vzduch byl naplněn vůní květin, vystavených tu v četných vázách. Muži minuli několik dveří, ale nikde nezaslechlí nic podezřelého. Nakonec stanuli před velkými dvoukřídlymi dveřmi.

Když je otevřeli, stanuli na prahu velké jídelní místnosti. Uprostřed stál ohromný stůl, k němuž by se vešlo dobrých čtyřicet lidí. Stěny zdobilo množství obrazů a strop tvořila mozaika s mytologickými motivy. Dále stálo v místnosti množství ozdobných brnění a soch. A kromě toho všeho seděl na vzdálenějším konci jakýsi člověk a překvapeně na dva, od zaschlé krve a pavučin špinavé muže, zíral od snídaň. Muž byl oblečen v temně fialové roucho a černé stříbrem prošíváné kalhoty. Jeho krátké havraní vlasy byly pečlivě učešány a zdobila je zlatá korunka. Jeho ruce zdobilo několik prstenů a na krku se mu houpal zlatý náhrdelník.

"To je on", zvolal Rawinn a vrhl se kupředu. Muž za stolem zvedl ruku a chtěl cosi dodat, ale zaskočila mu kůstka z bažantího stehýnka, které právě pojídal, a zakuckal se. Zpod stolu však vyrazila černá kočka a v jejích očích se zlověstně zablesklo. Rawinn byl neznámou silou vržen na zeď, přičemž srazil jedno brnění a roztrhl veliký obraz, představující lesní mítinu s potůčkem a jelenem.

Wyrred rovněž vyrazil, ale když viděl jak vzpamatovaný čaroděj mumlá zařikadlo vrhl se za stůlek s květinami. Nestihl to dost rychle, ale krvavě rudý blesk se odrazil od amuletu, který nosil na krku a sežehl obraz zlatého draka letícího nad krajinou. Wyrred získal amulet kdysi na Skalnatém pahorku, kam se ještě ve službách krále Theodera vydal se svými kolegy zničit lupičskou bandu. Královský kouzelník tehdy skoro všechny lupiče zabil mocným kouzlem, přežil jen jeden, jemuž Wyrred usekl hlavu ručně. Nebožtík měl u sebe amulet, který bojovník ihned zabavil a časem objevil jeho schopnost odvracet působení magie. Nefungoval sice stoprocentně, ale dokázal Wyrreda v mnoha případech ochránit.

Druhý blesk zničil několik květin nad Wyrredovou hlavou a naplnil jeho vlasy hlinou a vodou. Navíc mu nohu přiskřípla spadlá socha smějícího se satira. Wyrred zpoza stolku spatřil blížící se tlakovou vlnu přicházející od kouzelníka, odkopl sochu a snažil se uniknout. Nestačil se však krýt před dalším bleskem, jenž přilétl od kočky, a šeredně ho spálil na stěně. Wyrred se hbitě odrazil druhou nohou a řal po kočce mečem. Ta nečekala tak rychlou reakci a vzápětí dvě části jejího těla protínal jen úzký pruh krve.

Jenže Wyrred upadl a nestačil se krýt před dalším čarodějovým útokem. Cítil, jak se medailon na jeho hrudi rozpáluje, snažíc se čelit magické moci kouzelníkově. Po chvíli přestal sálat a Wyrred zaslechl žuchnutí na druhé straně sálu. Opatrně se zvedl, s uspokojením zaznamenal, že Rawinn ležící pod kusy brnění, pravidelně oddechuje, a opíraje se o židli, přemístil se ke kouzelníkovi. Ten ležel bez hnutí na zemi pevně spoután vlastním kouzlem. Wyrred se mu zadíval do očí, které žhnuly nenávistí a strachem.

"Tak mě zab", vypravil ze sebe s námahou čaroděj, ale bylo znát, že touží po opaku. "Proč?", pronesl Wyrred po dramatické pauze, "Peníze dostanu za unesenou, ne za unsoce". "Že by šlechtnost", zabručel čaroděj s nadějí v hlase". "Opatrnost. Pokud máš ten palác zajištěný ochranným kouzlem, rozplyne se ve chvíli, kdy zemřeš, a to by se mi zatím nehodilo. Teď tě svázu. Časem se z toho dostaneš, ale ne dřív, než tady budu hotov. A pak si můžeš žít jak chceš, pokud se nevrátíš do Atrinu. A ty se tam přece nevrátíš". Čaroděj mírně pokýval hlavou, jak mu to kouzlo dovolovalo, a odvrátil zrak. "Ty sis vážně myslel, že guvernér nechá únos své dcery bez povšimnutí", prohodil pobaveně Wyrred, "Asi nejsi moc realista. No nic, konec řeči. Je čas naše setkání ukončit".

* * *

Wyrred seděl, popíjel pivo a cpal se vším, co mu přišlo pod ruku. Příliš nekonverzoval, nebylo ostatně s kým. Na chvíli se objevil Greg, ale brzo se ožral a byl otažen. Se stoupající hladinou alkoholu v krvi přítomných se atmosféra stala přátelštější, než byla ráno. Mnozí atrinští se nepříliš úspěšně snažili zakrýt nedostatek sympatií k Rawinnovi, ale nedovolili si cokoli otevřeně říct, vzhledem k tomu, že Drimur mu odpustil, a akceptoval jeho požadavky. Svatební obřad nicméně neproběhl v bouři veselí, ale byli i tací, kteří Rawinnovo jednání chápali a především díky

jim se následující hostina vydařila a stala se skutečně svatební.

Wyrred byl vzhledem ke svým zásluhám na záchraně Allene zván rovněž. Počáteční antipatie mezi ním a Rawinnem se stala minulostí a rovněž Drimur projevil svou vděčnost, a propůjčil mu pokoj v paláci, mimo jiné.

Teď seděl a pozoroval dění v sále. Na parketu se nejistým krokem potácelo několik tanečníků, část přítomných obléhala stoly s jídlem zatímco jiní s povolenými kalhotami diskutovali u korbělů, a Rawinn s Allene netrpělivě očekávali, až se nálada dostane do stadia, kdy se budou moci nenápadně vytrahit. Sledování koloběhu věení v sále připadalo Wyrredovi poměrně zábané, ale on sám se do něj zapojoval jen sporadicky, když k sobě lákal lokaje s čerstvým jídlem, dalším pitím nebo obtěžoval obsluhující služby.

Časem se Rawinn s Allene skutečně vytrahili, což bylo signálem pro ty, kteří dosud nepadli pod stůl pouze ze slušnosti k novomanželům. Intenzita pití se zvýšila způsobem, že služebnictvo nestačilo totálně indispanované osoby odnášet. Netrvalo dlouho a celková nálada v sále značně poklesla a duchem přítomno bylo pouze několik lidí. Drimur s kýmisi diskutoval o politice a princ Corard několika zájemcům simuloval na zemi pomocí zbytků jídla jakousi bitvu. Wyrred si všiml, že hlavní sílu Corardova vojska tvoří mísa zelného salátu, a účelem bitvy je zničit statnou tykev. Rozlitá polívka pak představuje blata. Do toho všeho hrál tklivou melodii poslední střízlivý muzikant na velký buben.

Wyrreda výsledek bitvy, ani ničeho jiného nezajímal, a tak se zvedl, sebral ze stojanu svíčku, a zamířil pryč ze sálu. "Dobrou noc", pozdravila ho služebná, kterou míjel u východu. Už jí dneska párkrát viděl. Chystala se jít si po své práci, ale Wyrred ji chytl za ruku, zadíval se jí do očí a pak vykročil ke svému pokoji. "Ale pane", špitla nesměle, "Už je pozdě... Je čas spát", snažila se ho, nepřilíš přesvědčivě, přesvědčit o nesprávnosti jeho počínání, ale nekladla žádný odpor a poslušně ho následovala. Vstoupili do pokoje a Wyrred zabouchl dveře. "Ale tohle...", chtěla dívka ještě něco říct, avšak Wyrred ji pohledem umlčel, přistoupil k ní a lehce ji chtil kolem ramen. Pak jí políbil. Měla příjemné, teplé rty. Jejich jazyky se setkali a pak se vzájemně hledali v jejich ústech. Cítil, jak se jí dme hrud', a pak nahmatal uzlík, na němž držela její blůzka. Zatáhl

za něj... A sfoukl svíčku.

Kosti

Morn Hipsa

*Kost, ležíc v trávě
varuje na válku minulou
Zdrčená kost zas na sílu spárů
bílá kost znamená smrt
šedá zas nemoc a hnus
krvavá kost věští válku
vařená zas hodně jídla a svátků
když pak z ní doluješ morek
vzpomínáš, jak někomu vyrazil mozek*

Strach

Morn Hipsa

*Zabíjet z nudy
je hnus, krása a žal
avšak ty, ať chlap, děvča či kmet
zabíjet být musíš*

*Zabíjí ten, co nemá jména
ale vidět jej jen zřídka
a když jo!*

*Vždy vinen je ten druhý
protože on totiž
jmenuje se strach*

Škola zabijáků

*Sepsal Gory Chinský podle vyprávění otce Ladota
Chinského s pomocí matky Grimel Chinské*

Roku 944...

Ve mněstě Stun zasedli k poradě vudci najemných vrahů několika království,po delší debatě se schodli natom že potřebují vycvičit nové lidi.Při dohadování kdo povede školu a kde bi měla stát, se doslova uprostřet místnosti zhmotnila postava člověka.

Coš vyvolalo vytahování zbraní a dokonce i několik výstřelů z kuší.

Nechte toho pošeltilci zaduněl hlas sálem.

Kdo si otásku položil zvedajícise malí muž sedící v čele stolu.Nejdřív kdo si ty.Já tak ty sem vlezíš a nevíš kdo sem ha ha menuji se Munhard Drum.Ale spíš bis ho mněl znát jako tvrdou strunu nebo spícího hada pronesl hobit sedící po pravici.Nič okřikl ho Drum.Tak teď je řada na tobje cizinče.Ano je s těni slovi pozvedl ruku zniž vyšlehl svazek rudých blesků se zlověstným sikotem zasáh Druma ten chvilku stál nechápavje koukal na díru v boku s rachotem převrátil židli a zřítíl se me zem.Okolo zavládlo ticho kolem stojící lidi jako kdibi se probírali z těškého snu nechápavje zírali.Pak sebou někdo trhnul zařval zabteho.Místnost velká tří na sedum sáhů byla v mžiku plná ryku bojujících mužů néjenom proti uprostřet stojícimu mágovi ale i mezi sebou.Bitka která nastala byla jak hrůzný sen.

Kouzelník stojící uprostřed ozařován výbuchy jisker od jakehosi neviditelného štitu a okolo něj muži bojující sněčím co nevidí a samozřejvně blesky krvavěj rudé rosévajcí mezině smrt.

Ticho místnost ozařovana světlen vycházejcím jakobi z kouzelníka, všude těla a krev.

Tak vylezte,nic,mám vám pomoc s vrzáním odsunovaných židlí hekámím

vylezl onen hobit a človjek.Pomoste ještěe támhle tomu ukázal na chlapa ležícího vespod hromady těl a proberteho.

Po pár fackách se chlap probral s očima rozšířenýma hrůzou hleděl

na kouzelníka.

Tak máme tadi páni Oduarda Kradna kývnul na stojícího človjeka

Plíživce Sluna zvaného jehlice podle proslulého rapíru a nakonec pan Derintir zvaného devjet jedů.K věci přežili jste je proto že jsem chtěl ale kdikoli nůžu zněnit názor.

Co co odnás chcete s koktavím přízvukem pronesl Slun.Chci hm chci abiste usedli na vůdcovská místa vašich cechů a udělali nejvjetší a nejobávanější síť nájemných vrahů v celém světě.A co zato chcete vy za darmo to asi nebude.Já hm já chci podíl s kořistí a víct výcvik vrahů no přeci to bil hlavní důvod dnešního masakru nebo ne.To byl ale nevíme jestli ještě je.Je!největší cechy to jako Železného hrotu, Sevřeně pěsti a již zničeného spícího hada máme pod kontrolou nebo máme něco proti tomu pánové?

Ne ne všechno je pod kontrolou,to sen rád.Takže každý padesát tisíc a za tři měsíce se ozvu.Se

smíchem né přilíž rozumného človjeka se rosplinul.Kdibi nezůstal na zemi kruch čisté podlahi,hronada těl a odporný puch spáleného masa mohl to být sen.

Ten chlap je blázen a co chceš dělat to nevím.Videli jste jak zabil sedumnáct nejlepších chlapů všech cechů tak co.Já prohlásil Plíživce začnu shánět zlatý a víte proč protože velím nejvjetšinu cechů v zemi. Tak můj sen se začíná plnit.Tři vrazi se ještě dloúho do noci radili co podniknou...

19 Chladen roku 1047

Liskanoru zavládla tichá ponovorční noc rušena jen tichím lomozem připomínající jedoucí válečný vůz plný hrnců a korblíků. Ovšem uvnitř v nálevně zní tento zvuk jako domov.Domov proty kdož nemají vlasní barák nebo proty, který barák maj ženu maj děti maj a proto sedí tady.

A pro Jeremiaše pro Jeremiaše znamená křik hladových mládat,nebo plácnutí ribího ocasu mířícího k návnadě.Po odeznění snat všech odrhovaček a pořekadel znění dvěstě piv třista rumů dopijemto a dem domu.Nebo v podání Burbbaga hodně sudů moře rumu dopijuto a du znovu se sešlost rozešla.No rozešla Eodena museli odnést protože se svojí náturou připomínající jeho vjerné zvíře Rudgera nikdy neví kdy má dos. Však druhý den když hlava dolu podobáse všemž skřeti svími kladivi rubou mlátí do všech stěn a co víc ty hnusní neřadí si k tomu eště vrískají.A takovito jeden den kdíž všichni čekaj až slunce rozeheje zmrzloů zem v dopoledních hodinách směrem od Nurnu přijíždí podivná družina sesedá u hospody což vylákalo s pelechu i odpolední spáče. A tak za chvilku to u hrocha hučí jak v Melchizedechovje úlu. Sedum chlapů dva kroli dva lidi trpaslík barbar a elf comůžou chůt. Každí se ptá odkud sou kam jedou a co chtěj.

Lezlo to znich jak huňaté houře pochází z Lismoru a sou obchodníci. Obchodníci a kde máte zboží a jak bi krol mohl zněčím obchodovat ozvalo se skolem stojících Liskanorských. No koukněte se třeba tadi na Burbbaga prohodil Liskanorský učitel kdit' ten tupec se cačiná teprve učí číst a počítat.Ale mi obchodujem se svími těli. To jako holki u Červené sedmi.Odpovjed' se podobala spíž zavrčení než srozumitelný řeči.Ne jezdíme po trzích a bředvádíme boje a pořadáme zápasi.A co takle dat si páku nadhodil Burbbag s Yallem.Možná pozdejce teď bichom se rádi koukli

na pokoje.Zatím některý odešli jiní přišli udělala se skupinka která dichtila po novinkách.Obchodníci přišli dolu dali si něco k jídlu něco k pití a vyprávěli příběhy které
Nurnští opláceli stejním dílem.Burbbag se přihlásil o páku sáska byla deset zlatích prohrál načeš prohrál i Yall nemluví o Eodelovi... No krol celý nofouklí píchou svolil k zvišení sázek na dvacet no prohrál a hned dvakrát jenom Eodel prohlásil ze už ne,no zato malá d'áblice Valpi bi si páku dala avšak přání zaniklo v jasotu nad výhrou. Odpoledne se od Nurnu vyloūp další jezdec človek a rovnou do hospody. Menoval se Noarei Rámek verbíř žoldáků z Hamilkaru.
Sháním všeho schopný chlapi. Všeho schopný..čeho. Zabití vraždy samozřejmě za peníze.Za kolik kde okoho jede je to někdo z Gvendaronu padali otázky.Ne je z Hamilkaru pšš ty chlápci támhle v rohu sou taky odvás.Odkud se strachem v očích pohlédl k zadnímu stolu kde sedí skupinka obchodníků.S Lismoru.Ach ale to je daleko.No nikdi nevíte.To nevdáť tak okoho de.
No de o tři lidi ale nemůžu říct za kolik ani o koho de.Ale co tedi ponás chcete.Abiste jeli do Hamilkaru a našli hostinec u Přeražené čelisti tam se dovíte vic.
Kdo zaplatí výdaje akde máme vzít koně.Dám vam tisíc zlatých a koně si sežente kde chcete.Říšíe zato už stojí vilet prohlásil
Darlen.Dejte povídá Elfizedech a oči semu lesknou.Nedám aš budete odjíždět.Kdy máme vijet.To záleží jen na vás.Hej od Nurnu jde chlap ha Barbar.Arovnou do nálevny.Jak se menuješ udeřila otázka mezi dveřmi.Hers odvjetil.Pivo poručil a pěkně studeny venku je psí zima.Ad' vám slouží přicupital Jeremiaš s korbílkem a skleničkou mačkaných chroustů na zahrátí.Chytil minci přeleštil stůl a utíkal přič.
Rád bich se kvám přidal.Aco umíš.Umim se být s mečem.Tak to máš štěstí potřebujem takový.Aspoň jak živí štít zabručel si Eodel.
Máte aspoň mapu vrátil se k lepšímu tématu Třaskatul.Mám výtažek z mapy Hlavní mňesta části lesů hory a zhruba místo Přeražený čelisti.
Dá se tadi přespat.Dá já vás můžu nechat přespat u mňe doma nadhodil Darlen.Děkuji moc ale rači přespím tadi v hostinci.Tadi je plno ale na ubitovně je ještě volno utrousil Jeremi jdoucí okolo.
Toje ono dusi uložit vjeci.Zbitek večera proběhl

pitím vyprávěním hluboko do noci. Nikdo netušil že celou dobu je někdo poslouchal. Asi okolo třetí kdiž všichni spí doma.
Nebo jak vjerný pes udveří svého pána se stulil Hers abi chytil trochu tepla unikajícího pod nimi.
Vrznou dveře u hospodý a sedum stínů sedlá koně.Pět jich míří k ubitovně kde spí Burbbag,Yall,Noarei,Valpi.Prudké zbuzení je hrozná věc ale pokus o vyrazení dveří je příšerní.Prvním ranám odolali všechny dveře díky bohu měli čas najít zbraně a připravit se Yall
začal řvát spíš vstesty než o pomoc zato Valpi usodila že volat o pomoc není hřích otevřela okno a začala probouzet celý Liskanor.
Druhou ranou povolili dveře u Yalla a Burbbaga oba zaútočili jeden na krola druhý na člověka,vzápětí povolili dveře u Noareje nastala potyčka krátká ukončená výkřikem mámho jenom trpaslík který marně vyražel dveře u Valpininýho pokoje je naposlední chvíli vyrazil. Udělal chybu tmavší stín a lesklí meč sekli po něm na útěku.To už duněli boty směrem ke dveřím.
Baráky se rosvěceli psi se roštěkali ale jen Hers spící nedaleko u dveří se zmohl aspoň o pokus strhnout někoho z koně nepovedlose. Zusta ležet ve stopách koní.Po neuvěřitelném zmatku zjistili unesení Noareie Rámka.Uspokojivější však bilo zjištění že po něm zůstalo osumřísíc zlatích ovšem zabavil je starosta.
Eodel osedlal osla a eště vnoci jel do Vranigostu zvěstovat novinky. Okolo šesté ráno vyrazili do Nurnu nakoupit koně zásobi a samozřejmě i nákou tu zbraň.Po polednín začali se stiháním.Necelích deset mil od Licanoru vítř houpal zmučené tělo pana Rámka.
Prsty zkroucené šílenou bolestí pod oběšencem leželo tělo trpaslíka s mokvajícím popáleninou na hrudi.Okolo stromu bili známky zápasu ale krom tetování démoního pařátu na levém rameni nebylo malezemo nic. Pronásledování bilo tak rychlé že zapoměli mebošťky pohřbít.Stratili stopu na silnici po roztržce zda pronásledovat nobo ne se jelo zpět.
Já jen doufám že se nebudou v příštích letech v okolních lesích oběhovat zjevení člověka jedoucím na trpaslíkovi nebo něco podobného. Druhý den vyrazili na Hamilkar cesta nebyla nejhorší sice je zima ale hostince jsou všude.Do přeražený čelisti dorazili o patnáct dní

pozdějc.Dobrý den vespolek prohlásil Yall ve dveřích.Je tady nikdo není né né támhle zatím pultem ja chlap atánhle odtut cinká nádobí prohodil Haraz.Nazdar prohodil Burbbag á dobrý den pánové budete něco jíst.Maso,placky a hodně něco k pití pivo,medovinu,pivo a medovinu ozívá se sálem.
Zachvíli hostinský přinaší pití štvrt medovinu a obrovské korbele piva. Jé ten velký a kolik to tu vlastně stojí tak málo to se nám tu bude líbit.První slova na kterých se za celou cestu schodli.
No jak to uděláme kdiž nevíme ménou chlapa kterým jsme se měli spojit no vůdče popichuje Eodel Burbbaga.
Situaci zachranuje Darlen který se ptá hostinskího na pana Noareje Rámka neznám aco prací pro dobrodruhy.Nevím ale za panem Huntarem Dunem chodí dost lidí jako jste vi pardon i elfů.Kde bichom ho našli. Hm přijede za tři dny.Až za tři dny cobudeme dělat no budem tři dny chlastat pokřikuje Detor máte volné pokoje.
Jo ale jsou enom čtyři kolik za ně ptá se Hers no dva zlaté za noc ale třetí den bude desetkrát draší.Proč probůh vypískl Třaskatul.Protože za tři dny tady budou zápasí.Jaký projevíli Liskanorský zájem.Pěštní účastník se může každý ale hlavní slovo dudou mít sedlaci.
Sedláci mě nezajímaj prohlásil svěřépě Eodel.
No měliby protože naj nejlepší zápasníky vlastně soupeři mezi sebou ale stejně to vyhraje krol Hugemos už rok ho nikdo neporazil. Dáme si pozor teť ty pokoje.Jo podťe vpatře je čekalo další překvapení.Starší dáma hrůzně zmalovaná zbistřila sluch když uslíšela kroky na schodech tíše hvízdla a zdřevjených pokojíku podobným spíš brdlohům vyběhlo devět spoře oděných dívek což vyvolalo u Nurských značnou veselí.
Hned si začali vybírat jen Melchizedech a Valpi vypadali znechuceně. Coš Valpi chápu idiž...ale Melchizedech přemlouval jedinou elfku která pak rači odešla s Burbbagem.
Ale Melchizedech byl neodlomný začal povídat něco o cti a že by se to nemnělo dělattedy aspoň za peníze ne a když začal přemlouvat další dívku k lepšímu bytí byl okřiknut. Hers odešel s jinou holkou.
Yall si předplácel heskou dívku na dva dny po úsudku že na třetí nemá. A pak se přišoural Melchizedech a začal rýt do oné dívky že bi to nemněla dělat jako prodávat své tělo že bi rači

měla slušně pracovat, ale to už Yall nevydržel vytrénovaným úderem poslal Melchyzedecha k zemi který se v zápjetí zvedl s jedním okem otekším a v druhém měl pohled nakopnutého psa a otázku za co se odklidil do kouřta.
Eodel se otočil na Valpi acoty za sto,co ruka bezděky sjela k meči ale pak ten nápad blesknul divokou hlavou prodat co nejdraš a uštvat toho prcka.Cena byla třista zlatých a dem.To už ale Melchizedech nevydržel ty taky zakouel očima a upaloval do nálevny kamse nakonec odklidil i zbytek protože nezbyli pokoje.
Zatím co Darlen a Třaskatul se pokoušejí spít Melchizedecha což se jim stejně nepovedlo nahoře se dějí heščí věci.
Jen co se všichni sešli v nálevně Eodel zářil jak sluníčko vydržel, Valpi taky vypadala spokojeně jen otázka kdo si nechá dítě pouštětla mraky na čistou oblohu.
Zbylé dva dny probjehli v klidu popíjení.Třetí den už dopoledne se začali sjíždět zvědavci a zápasníci největší rozruch způsobyl příjezd největšího statkáře. Do hostince vstoupil krol asi o čtvrt sáhu viší a o tisíc mincí těší než Burbbag dveřmi se spíš protáhl než prošel.
Začátkem večera začali zápasí do nichž se přihlasil Burbbag který jakošto vůdce musí jít příkladem Yall,Darlen a abi nechyběl Eodel. Jako první zápas nastoupil Darlen a Trpaslík Harkyl zápas nebil špatný oco byl Darlen hbyťejší oto trpaslík silnější a zkušenější.
Dav zavil vzrušením kdiž trpaslík zůstal ležet pod Darlenem na zemi. Darlen odchází s usměvem na tvářích a modřinou pod okem do výřícího davu.Z dalších zápasů byl zajímavý místní šampion proti člověku který asi nevjedl do čeho de.
První krolův útok byl rychlí ale druhý byla smršť.Chlap přeletěl kolbistě pad do obecnstva a už tam zůstal.Yall zápasil s Niviriasem říto dva lidé měli vyrovnaný zápas ale možná jen protože Yall se dohodl s Melchizedechem a jedním z mála povedemých kouzel seslal vjetší rychlost Yall vyhrál ale dostal co proto.
Vyzábli člojek nastoupil proti Eodelovi zápas nebyl nic moc nakonci vypadali jak dvě oživlé mrtvoly poslední rána která padla nebyla trpaslíkových silách nad Eodelovým tělem převzal kontrolu zvýřecí instinkt rána kterou zasadil přerazila soupeři žebra

a odhodila ho na podlahu kde zůstal bezvládně ležet. Zápasi bili v plném proudu,další pořádnou víhru udělal Buřivoj dřevorubecky vypadající chlapík. Narin který byl z Darlenem jediný soutěžícími elfi dostal chlapa ménem Honva.Narin soupeře spíš utančil než umlátíl. Nakonec Burbbag proti človjeku ménem Ram Burbbag prohrál nikdo nečekal takovito konec. Pokračování bylo za dvje hodiny kterých každý využil jak nejlíp uměl. Začátkem druhého kola byl zápas krola Lagot proti Eodelovi.Eodel celí rozvášněný z minulého kola mlátil a mlátil očítí světci říkají že i kousal ale neznámo proč vyhrál. Zato Darlen ikdyž zase dostal trpaslíka Pastra prohrál s elegancí na úklonu odpověděl úklonou po pár ranách které nestíhal ani pořadně vracet s heknutím a jek žok padl. Yallovi se podařilo úspěšně a čestně zbít dalšího človjeka.Pak se stalo něco co nikdo nečekal zápas mezi Hugenosem a elfem Narinem byl zrušen.Těsně před nastoupením se zezadu ke krolovi přitočil hobit a bodnul Hugenose do ledvin,krol s výkřikem praštil hobita a skacelse. Kumpáni umlátíli postavíčku dřív než mohl někdo něco udělat.Asi si neuvědomil co se stane. O dvě hodiny pozdějc už nikto nevěděl co se stalo.Pokračování bylo Eodel proti Buřivojovi a Yall proti elfovi Narinovi trpaslík Pastr po útoku na krola odstoupil.Oba Yall i Eodel prohráli ami jeden nemněl štěstí ikdyž Yall předvedl nádhernou výměnu uderů ale co natom když nevíhrál.Vyhrál Narin nad Buřivojěm. Po vyhlášení že výťezi třipadne sedumnáct tisíc nalada v družině ještě poklesla.Noaco tak jste nevíhráli pobuzuje Valpi ale těch peněz povzdichnul si Burbbag.Du spát řekl Yall a jakobi prolomil nevidi- telnou zeď padla únava i na ostatní. Zatímco Nurnský říkají ráno je hluboké dopoledne když schází do výčepu.Darlen po zkušenosti tahání informací z hostinského zjišťuje kde sedí Huntar Důna a rozhodujese kdo záním zajde.Burbbag jakošto vůdce Yall,Eodel a Darlen. Dobrý den,dobrý co si přejete,no nás posílá Noarej Rámek prej máte nákou práci.Momment pánové poďte dozadu do salónu.

Tak a teť prosím co výte,prakticky nic jen že máme zabít tři muže ujal se řeči Burbbag. Tři zabít jich budete muset asi víc,ale peníze dostanete jen za tři mistry,hej noment mě se to přestává líbit vykřikuje Eodel zabít mistry,mistry čeho. Mistry najemných vrahů.Cože to nemyslíte vážně že pudem vybít cech nájemných vrahů.Ne cech ne jen školu ale poslechnětesí něco o tom. Zhruba před sto lety se ve Vamburském pohoří nedaleko lesa smutku vsteklého psa se začali díť divné věci mizet lidi,pálit vesnice a přepadat kupci.Tehdejší král Donkvir Dlór se začal zajímat o tuto šást svého území.Však než mohl někdo něco zjistit přišel dopis opatřený pečeti svynutého hada. Což nevjestilo nic dobrého.Po přečtení dopisu následovali už jen dvje vjeci.Ato převrácení města vzhůru nohama a pokus o vybití cechu vrahů což se stejně nepovedlo.A z druhý strany pak zabítí osobních stráží stojících u dveří kálovské ložnice a nechání mrtvé kachny v nohách postele. Donkvir dal ruce přič ale přikázal lordu Kvitu Lardovi třetímu nejvjetšímu šlechtici v zemi tedy samozřejvně až po králi,vlastníka tamního území a přikázal abí se o to postaral. Kvita nenapadlo nic lepšího než vytáhnout proti škole silou šestisty nužů.Dobívání trvalo týen.Vylomení brány bylo snat nejtěší byli jak krtci,pak dobití prvního podlaží vněmž dominovala velká hala pak druhé podlaží vněmž zvjeřinec nebo něco podobného a při dobívání třetího poschodí vněmž byl hřbitov kouzelník ménem Almach vyřkl kledbu nad tímto místem začali ožívat mrtvé a zjevil se tam Hubot obávaný obivatel Vamburských hor. Ale i přesto byli nemrtví zatlačeny na hřbitov a zatlučeny naň. A stejně se povedlo Almachovi utéct. Teť po šedesáti letech se škola znovu otevřela a v čele stojí tři lidi človjek který si říká Almach což nemůže bít pravda protože bi byl starší než sto let.Pak Irnylbis alchymista a Tirol Zubar Brož z Álfheimu válečník. Ato bude váš úkol.Kolik za to a kolik je tam lidí,jak se tam dostanem. Pude svámi Rent Ark toje človjek který má nejvíc vjedomostí o škole a cenu no nejste první kdo se pokusí to tam vybít tak deset tisíc, za hlavu,ne za všechny.

Co to nemyslíte vážně ozívá se ten nejmenší ten co nejvíc řve Eodel. No tak za kolik ptá se sklíčený Duna.No co takle padesát tisíc. Ne deset za hlavu mistra a padesát za všechny tři. A nálezný ktomu přihazuje Yall.Dohodnuto teť kde najdem toho chlapa. Já vám ho přectavým sebi vedle v nálevně.Tak tohle je Rent Ark přectavuje človjeka pomenší postaví. Vyrazíme prikazuje Burbbag.A ty Arku povídej.Co nám říkat,všechno co víš o té škole a okolí kolik je tam lidí a tak.Je tam tak čtyřicet lidí,tři mistři,zásobujou je jednou týdně a to jak jídlem tak i novými lidmy.Pak ráno po úsvitu vybíhá skupina lidí tak jedenáct chlapů bjehaj a mlátějse tak dvje hodiny po poledním vychází druhá skupina šesti lidí, počkaj na druhou skupinu na malé mýtině tam se porvou vječinou vihrajou a vrátí se do budovi druhá skupina ta první se vrací až po západu slunce. No pak už jen komín ale ten jsem eště neproskounal. Nejdřív musíme někam dát koně a co třeba do nejbliži vesnice blbost tu budou mít opšancovanou,tak nákou dál. Hej Arku veť nás prikazuje Burbbag.Dojeli do vesnice asi sedumnáť mil od školy.Pjet baráků spíš srubů zaklepen u toho nejvjetšího.Haló je někdo doma.Coje děte přič,hej pane mi bychom chteli ustájit koně a můžu snimi tahat,ne ale zaplatímeti kolik dvacet zlatých třicet a za měsíc snimi začnu tahat. Ne smím koněm nikdo takat nebude povídá Darlen a smím oslem takyne ozívá se Eodel.Klid do měsíce sme psátí,tak jo.A přespat bichom tati nemohli, ne nemám místo.Jedině u koní,nebo moment nahoře na seníku ale nepodpalte ny ho. Rano vyšli blíš ke škole.Tak co budeme dělat.Co to vzít utokem, jo a oni nás postřílí jak králiky a zbitek pobijou. A co ten komín navrhuje Melchizedech já tam pošlu havrana abí to okoukl tak jo podporuje ho Burbbag. Nu tak co pobít to zásobování a vloubit se tan v přestrojení navrhuje Hers a ty si myslíš že neznej toho kdo je zásobuje. Pobijem aspoň ty co chodí každý den bjehat navrhuje Třaskatul co takhle počkat na zásobování povídá Burbbag a někoho tam vyslat na průskum to není špatný potřebujem dobrovolníka tak kdo to bude Detor,Detor jednohlasně schváleno bez Detora.Jo ale chci flašku a Melchizedech ať mně zneviditelní a ještě havrana na rameno.Jo to bi šlo

Havran se vrací spátky hm povídá Melchyzedech když zadumaně hledí na havrana je tam konýň spíš šachta dva sáhi v průměru a deset sáhů od vršku je bronzová mříž. O dva dny schovávání později se blíží skupina mezků a lidí od hlavního města Leherku ke škole. Du ozvalo se z nicoty tam co bi měl stát Detor. (...teť pěkně zane povídá si Detor pro sebe sto sáhů a jako stín.Je to trochu nedobytný malé dveře pět střílen složité vyřukávaný ritmus. A teť dovnitř hele ten válečník musí být Tirol br nezávidím jim až ho budou mlátít. Teť nebo nikdi hele ten druhý musí bít Almach. Sem uvnitř šlo to nák lechce hmm chodba ve tvaru podkovy jé hala,ta je velká hele černé dveře škoda že jsou ravřený ha tohle je kuchyň dopříc ti lidi maj nepřijemný zvík všechno zavírat. Tak tady žádný schody dolu nejsou. Eště ty dveře u vchodu áchjo jen ložnice tady se nedá nic ukráct tak a ven.Do háje jak to že už zavřeli počkám ještě dvě sněny a pak se uvidí.Hele to je ten chlap co přivezl to jídlo a honem ven na čerství vzduch..). Sem tady,fuj nemluv na mě když tě nevidím huláká na nic Valpi když poblíž promluvil Detor.Tak povídej co si zjistil.Viděl jsem asi toho kouzelníka a válečníka toho Tyrola jinak asi padesát lidí je tam a dveřmi to asi nepude.Nejlepší nápad ptá se Burbbag. Jo takže pobíjem aspoň ty bješce burcuje všechny Burbag hej Arku veť nás,no nejlepší bude počkat do zítřka a napadnout je na pískovém svahu kde bjehaj nahoru a dolu.No a co je napadnout aš se poperou na tý mýtině navrhuje Yall. Jo a bude jich dvakrát tolik.Dem na ně rozkazuje Burbbag.Tak támhle na ton svahu bjehaj.Schováme se někde vtom svahu a pak je napadnem. Ale až vybjehnou na horu tak nás uvidí říká Harez tak to je musíme postřílet dřív než nas uvidí no to je jasný huláká Eodel. Po dvou hodinách když už byli všichni stuhlí zimoů a otrávený nic neděláním.Byl vidán tichý povel dou. A šli,bježeli vedl je človjek v pancíři ostatní mněli kožený vesty. Vikřikl rozkaz bjehat nahoru a dolu po písešném svahu a sám si ve sněhu hladal mněké nístto k sezení. Nic netušíci sebranka probjehla okolo schovaných Nurnských až teprve při dobýhání na vrchol svahu dylo řečeno pal.Vůdce který si ani nesedl byl zasažen první salvou šípů začal řvát na poplach ale

druhá sprška
šípů umlčela příval nadávek.
Ale i to stačilo na varování zbylých hrdlořezů kteří se otočili a s řevem pádili dolu.Hodně jich nedobjehlo ati co dobjehli nemněli noc šencí.O hodinu pozdějc už čekali na další skupinu nedaleko mýtiny
kterou Rent označil za cvyčistiť.Po drsné dytce kterou přežil jen jeden trpaslík a to jen proto abi dyl vystaven vjetšinu utrpení před smrtí, mučení.
Po návratu do tábořiště byl prováděn výslech zajatce.Jen Ruj to Melchyzedechůf havran držel hlídku u doupjete vrahů.
teprv až ráno hned po rozednění přiletěl že vyrazili tři skupiny
pátračů po stracených družích.Jedna míří na jich druhá směrem na
Vel Almark a třetí na Leherk.
Tak vyrážíme ke komínu.Hej jedna skupina se stáčí naším směrem právě mně varoval havran povídá Melchyzedech.A kolik jich je no jeto ta menší skupina asi deset.
Tak to když přidáme pak nás minoú hlásá moúdra Burbbag.Jo a myslíš že přehlídnoú tu cestu kterou jsme tady výšlapali popichuje Hares ne nemyslíš jak jinak.Tak tedy zalehnout a čekat.
Šarvátka byla prutčí než se předpokládalo a hodně škrábanců přibýlo na leských zdrojích.Ke komínu prikazuje Burbbag a mírně kulhavým krokem šel vpřet.Hm komín spíš díra do skáli a kouřise sní tak jo kdo tam
pude první.Povídám kdo tam pude první no tak když nikdo nechce tak já pudu povídá Rent máčí šátek a dává si ho na hubu a leze do vnitř.
(...mříž ukotvená na dvanácti místech masivní bronz, no smrdí to tu no jako no jako,jako vkomíně dík za radu.)
Tak přerízl sen dvje tyče teť někdo jiný tam se nedá vydržet.Tředa
Třaskatul.Tak jo zas někdo jiný ozvalo se ještě z dýmu kde šplhal Třaskatul Drtinosa.Třeba já jímá se Burbbag lést do komína.Hej pod'temi někdo pomoct ozvalose s komína a objetavej Drtinosa už leze dolu. O chvilku pozdějc už stáli všichni na hoře.
Kdo pude první dlouhos nešel ty v předu Eodeli já sem raněný povídá Burbbag.Můžu až třikrát trhnu tak sem dole.
(..tadi se to dělí doleva nebo do prava do leva napovídá neomilně skalní cit zase doleva a znovu sakra tady je to úzký spátky a doprava.) Fuj tady je

vedro,hele svjetlo,oheň,pec rozhavený kaneny á támhle prolezu ach tady je vedro a pára.
Cink,cink ozval se zvuk řetězu,nejsem tady sám ha malá postava. Na parchante bum kladivo vydalo hnusný zvuk drcených kostí.Ach byl to mladý trpaslík v řetězech no a mrsk sním do pece to je blbí řetěz
nedosáhne.Tam aspoň hlavu jo dosáhl a pjekně zatahat za provaz. Tak já lezu povídá Yall.
Tady je smrat lako když někdo pálí chlupi,hele oheň mohl ho aspoň uhasit.Hej ty prase cos to tady dělal nadává Yall Eodelovi když tahá mrtvolu z pece.Teť lezu já pak Melchyzedech a další.
Doháje to je smrad tady by i krol pad.
A když lezl Melchizedech jeho slabá nátura a žaludek to nesnesl prostě hodil šavli,kachnu nebo prostě se pozvracel ještěže Burbbag byl už dole ale oto to mňeli horší ti ostatní.
Sestavit se do šiku a dem.Další dveře po delším naslouchání byl poznán záchod podle zvuků jako uum,prt,ach ažé dokonce tam někdo je.Neš mohl chlap dokončit své dílo už jeho mrtvolu cpali za tím co předtím udělal. A pak přišli do chodbi ve tvaru podkovy.Hele Detore co je za tím ohybem no měli by tam být černě natřený dveře tak tam nakoukni stejně nejsi vidět.Bacha sou tam dva kroli z halapartnamy stojí u těch dveří a naproti jsou vrata do té hali.
Tak co chcete tady stát nebo na ně vlítnem tak na ně.Tunáš krole velkej nemáš bojovat s halapartnou když si tak pomalej.Pozor někdo bježí od brány a tánhle taky někdo probíhl oni se stahujou do haly.
Zatím co Hares,Burbbag,Eodel,Yall a Třaskatul dobíjejí kroli ostatní zmateně pobíhají kolem.
Kdo otevře ty dveře..než se mohli vůbec dohodnout se dveře rozlítli a několik ohnivích koulí se rosprsklo do prostoru.Jau to pálí zaspílal Burbbag.Ha ha ha smál se Yall takový mág a používá ohnivě koule.
Však to už se na ně řítilo dalších pět maniků se zřejvnými umysli.
Darlen,Vulpi,Třaskatul a Hares usoudili že napadnou vrahy z boku,tak jen co dobjehli,Drtinosa ve dveřích střídavje odrážel utoky trpaslíka a človjeka nezitum střelci zasípali kouzelníka Almacha šípi což mu bylo nakonec osudný.
Pak však do útoku vyrazil mistr meče Tyrol Zumbar Brož než však mohl ubjehnout těch pár desítek metrů vyšlehl z Třaskatulova meče černý blesk který mu sebral všechnu bojovnost a pár šípů ukončilo jeho život. Mezi tím zbívající mistr vrahů

utká kamsi k trůnům vévodísím tomuto
sálu avšak to už dokončovali svou práci Burbbag a Eodel a hurá za posledním mistrem,však udělalo to křup,křup to se před ním rozbili dva flakony a zapláli dva plameny,vlastně dva plamený bojovníci se postavili do cesty Nurnským.
Krom pár popálenin a puchýřů nezmohli nic,Eodel dobjehl k tmavému otvoru ve kterém zmizel vrah jako první a hurá za ním,bum to mu hned za rohem přilítla rána,tak to ti vrátím parchante huláká Eodel a mlátí do tmy no spíš do prázna a pak místnost ozářila trocha světla a to už dovnitř leze Burbbag jemuž je tajný vchod trochu tesný a zaním někdo s lucernou tak teť tě dostanu když vidí Eodel vraha příno přet sebou skončilo to dřív než bis moh říct bodni můž krs krk.
Prohledat mrtví a začnem rabovat,hele to jsou flakóny stěma ohnivejma bojovníkama křepčí okolo oranžovje žhnoucíma flakómy Vulpin z pralesa. Hele pánové nedyl by náký peníz i proně ozívá se Rent Art.
Ne.Ale pánové aspoň náký peniz,kdyť t'e platí tvůj pán tak jaký peníze.
No vás taky platí můj pán.Nedostaneš když si vůbec nebojoval.Ja na to bojování zrovna moc nejsem ale přeci si něco zasloužím.Ne nic.Takže ne. Ne.Kam deš.Pryč žádný prachy žádná práce.Ne tady budeš jetito jasný huláká Yall.Tak takle bi to dál nešlo když si tady každý dělá co chce. Vůdce se kničemu nemá spousta znás neví co má dělat no prostě je tu bordel.Tak navrhuji zvolit novího vůdce co vi nato.Jo tak moje vůdcovsti už vám nevoní tak jo zvolte si někoho jinýho když si myslíte že to bude lepší.Vyhrál Eodel který celí rozvášněný slíbil velký prachy a bůchví co ještě. Pozor,pozor...kurník tak dělejte doháje přestaňte pod'te se podívat vříská Detor na celé kolo.Co se děje ale nic nic jan ten kouzelník není Alnach jinak nic todle byl náký ouchcapek.
Já sem si to hned myslel že kouzelník kterému je přes sto let musí umět víc než ohnivě koule.Tak konec rabování musíme ještě něco vyřídit rozdává pokyny Eodel rychle do těch černých dveří.
Tady nikdo není jakto že ne chápe se Burbag napnutého řetězu a táhnul a vytáhl jako rybu na háčku hezkou dívku no rybu spíš štiku.
Pocem maličká mi ti neublížíme..plác Burbbag dostal facku až se mu uší zachvěli,ty potvoro a bum facka od Burbbaga se podobá jak ráně palicí.Když říkám že ti neublížím ták tí neublížím...
Ukaž co tam máš a Eodel se prosmykl okolo

Burbbaga a rostrhl malatně stojící dívce košili až knoflíky lítali.Tak ve víši očí a nebo o něco víc se hoúpali dvjě oblíny a vtom mu přilétla přesně mířená facka a
druhá nechte toho,všichni se snaží od sebe odtrhnout Eodela a to arogantní ženskou.
Tak dost jak se menuješ a kde je Almach ptá se Darlen než se Eodel uklidnil.Ja povídá popotahující dívka sem Niara.Nmeůžu si vzít něco na sebe?Ne.Kde je Almach.Mss,mss popotahuje Niara já já fakt nevím odešel asi před hodinou nevím kam. Tak se obleč...pozor má dýku dej jí sem.Ne to je moje dýka,dej to sem huláká Eodel a sápe se podýce která zanedlouho mizí v jeho torně.Tak seřadit do nákýho šiku a kupředu někde tady musí být ten kouželníček
prorokuje Melchyzedech.
Hlavní bránu zavřít,pokoje,kuchyň,halu prohledat.Při těchto akcích fungujou Liskanorský jako sehraná družina,kdiť rabování a krádeže no (ono taky vraždění,unosí,znásilňování a okrádání se mezi sebou a samořejvně hádek nic jineho neumí snad si nemyslíte že budou někdy jiní ha,ha,ha.Pardon asi odbočuji...)
A tak v chodbje za kuchyní Bubbagovi jemné uší tedy myslím tím ty jeho plácačky vypelichaný zaslechli náký hovor a cinkání,někdo tam je.Tam tan sou jen vjezni tedi složíci jako já povídá Niara a huláká při tom jak na lesy.
Tiše huso mi se přesvječime samý okřiknul jí Harez.Byli to vjezni hned jak se objevili Nurnský začali škemrat o jídlo ale jak poznali,že to nejsou jejich vjeznitele domáhali se propuštění na svobodu.
Tak na to si budete muset trochu počkat,hele Burbbagu povídá vječně zadumanej Darlen nohlíbi pro nás prokutat díru do těch spodních pater, dorý opravdu dodrý a hned hlasá moudro dál.
Propustíme ale jen když prodouráte průchot do spodních pater,hmm máme jinoú možnost.Ne stejně vás ktomu dokopem pohihňává se Burbag a ostatí se přidali.
Šel bych spát říká Yall po tom dyž se pokusili liskanorský vyžrat kuchyň.A kam ptá se Vulpin no postelí je tu dost zabručel Detor.Ožralo utrhnul se na něj třaskatul to si myslíš že se nikdo nevrátí kdiť nás šlo pronásledovat aspoň tři,pět noc tuctů lidí myslíš že se nevrátí,asi vrátí ale deset jsme jich zabili oponuje Detor.

Co to táhneš ptá se Traskatul Vulpin.Slamník přeci si nemyslíš že budu spát na studený zemy když nemusím.Nojo to máš pravdu a každý si schání náky ten žok pod sebe.Hlídky a dem spát ja budu spát vkrdu tam v zádu začal tvrdit Burbbag proč prosimtě ptaj se ostatní,no mámn nejlepší sluch zevšech toje jasný.A co kdydy je napadlo sem vlist taky komýnem tak proto.

Máš pravdu souhlasí Eodell to se ví že mám naparuje se Burbbag.

Přihlídce Detora a Yalla se vrátili vrazy.Asi byli pječně naštvaní když celí den a kus noci hledaj útočníky a při návratu do hnízda je přivítá Detor výbuchem ohniví hlíny.

Tak zatím co Yall budí ostatní Detor hází svoje odlíbeniny ato nemyslím chlast mezi utíkající chlapi.Hej volá Burbbag někdo nás tady zavalil tedy komíny.Co se děje ptá se vůdce Yalla když divně kouká.No je to divný vrahové se právě vrátili,ten parchant nojo není tady,kdo co ptaj se ochrápaný ostatní.No přeci Rent Art ten parchant se přeci pokusil už jednou utýc to jste už zapomněli a tak nás tadi ještě zavalil asi abi se pomstil.Bum a bum co to je ptá se Vulpin.

Svono dobrotivá huláká Yall jsou tam vrazi musíme je odrazit honem. Tak cose děje ptaj se Detora jen co dobjehli.Celkem nic ha ha mněli jste to vidět ty pelášili.Ale určitě tam ještě sou zhasněte ať se mužem podívat.Nojo dva tam leží,no jasně vždit' já a eksploze vychloubá se Detor.Sou tam,nekecej Burbbagu jak to můžeš vjedět.No kdit' je krolim,cože,no slišinje.Jo takhle šklebí se Hares v tomu místo slyším říkáte krolim.Ne prostě je krolím a basta.To je jedno ja je vidím a nevytahujise řekl Drtinosa.

Dou sem a maj beranidlo palte začíná natahovat Melchizedech.Už zdrhaj a už dou zase zpátky a zdrhaj už jich je jen dvanáct.Vzdávajto odchazej povídá Drtinosa který vystrčil hlavu ze střílny no jen abi.Tak zase hlídky a spát.Tak to asi doopravdi vzdali říká ráno novo pečený vůdce Eodel.Hej vstávat de se pracovat,tak když to vybouráte tak jste volný he šklebjej se Harez,Zall,Burbbag a drtinosa rozestavený tak abi nikdo nemohl utýct.Pár hodin na to bilo vybouráno,tak teť.Nás puste nojo,he tady máte každý zbraň a ven.

Hele pojd'te se podívat taky ven už sem dlouho neviděla slunce škemrá Valpi.Po vrazích nikde ani stopa až na pár mrtvol válejících se ve sněhu.Doopravdy asi fakt utekli hej kde je Niara vríská Eodel jak ponynutý.Vulpin týs jí pustila noa

stejně nám k ničemu nebila tak co. Nojo ale sfackovala ně a ne tebe.To je jedno hele dem spátky a do podzemí.

Tak Melchizedechu svit pořadně nebo vůbec.Hele krom krys tady vtom patře nic není,krysa bum Burbbag jí silně nakop až odletěla a hele celé hejno.Toje zábava skuste je rozdupávat volá někdo pobaveně.

Jau ty potvory koušou tady nebudu a blik Melchizedech zmizel a sním i světlo.Tak tadi dudu v bespečí nyslí si za druhým rohem.Svatá dobroto kdo zhasnul,jau vy potvory nrřaví tak rosvítí někdo konečně no to je dost nepárejte se snimy konečně.Tak už zdrhaj kde je Melchizedech. (...ha už asi skončili je tam ticho jej krysi co tady dělaj když naj dýt tam,uš vím levitace ta mi ponůže jau strop,jau potvory skákaví tumáš,tumáš ha uš sou přič.Rychle neš ny naši někam utečou).

Hele Melchizedechu kam si zmizel,no za roch kuvůli krysám.Ty osle to nevíš že máš sehou svjětlo.Aha to mně nenapadlo pardon pardon.Jaký omluvi to nevíš ze mohl někdo zakukat ještě jednou a udělám stebe tucet malích do kolíčky je to jasný rozčiluje se Burbbag.

Tak dem když rudý opar opadl.

Áá schody dolů, dem dolu třeba něco najdem konečně.Pozor kostlivec ha to je jen kostra a proč stojí.Je vidíte to samý co já pta se Traskatul to kopí je proraženo krs ty dveře,fošny a tu kostru a zevnitř. Křus to dopadlo něco těžkýho zevnitř na dveře.Huáá tam něco je a jeto pječně velký a vsteklý.Já bich tam nechodil rači skuhrá Detor.

Je poďte se podívat volá Vulpin tady jsou stopi a vedou rovnou do zdi. Kdit' dady jsou taky vrata a nejsou zavřený tak je otevři naco čekáš. Místnost se sloupy a pentagram vyřitým na zemi vévodil místnosti.Hele ty stopy vedou rovnou do prostřed a tam mizí.

Sakra teleport Melchizedechu ten tvůj kouzelníček si to tu pječně zařídil.Hele kdo tam vleze,jádu a Burbag šel.Nic se nestalo,já vím praví Malchýzedeche to chce náky zařikání a návání rukama jímá se předvádět.

Svaštego někdo neš si ublíži he he.Dost prohledat a pozor na tajný dveře udává tempo Eodel.Tady sou tak je otevři a nevíš jak.Jak jak tak je vipač.Uš povolují ha svitek co je naněm náká dáseň ale divná.

Vem vína čtvrt,vař

až skipí rudý var
netopír ať skončí tam
pavouk ten pjet noh ať má
krysa ta dvacet kapek krve má.

Tři ti silní jsou
Tři konce svaš v jednom
Tři ať duní sálem
Tři Tři Tři

Zařikání a náky patok.To je jedno eště to projdem po ostatních

chodbách a pak uvidíme.Hele tadi to vypadá jak náky sklad,ne to je viňice.Ty blázne tady je úplný poklad rok 980,896,813 nelstarší víno je tady rok 684 to bude prachů.

Burbbagu nepijto nevíš jak dopad Atheas.Ja chtěl jen ochutnat.Dobrý to nám neuteče dem dál.Náká svatyně a oltář.

Jů toje díra nakukuje přez okraj Yall ne toje asi studna hodte tam někdo něco.Nic ani šplouchnutí toje jedno tak co ten oltář nic ani cetka.Citim se divně povídá Traskatul.Co je,je ti špatně.Ne cítim zlo. To je blbost tady nic není.Jaů něco na mne zaútočilo kvičí Eodel. Huáá huáá vríská Melchýzedeche to sou hruzy huáá to začal nocné zařikání na odehnání švábů (sanozřejmě že ne) hrůz a vskutku se nu povedla jedna odehnat fakt.

A ftu jak když do družiníku střelí.Jestli jste nikdy neviděli bojovej chaos tak todle teda byl protože okolo sebe sekali nlátili až jí nakonec našli.A tu z díry kouká hlava temně rudá zařící a hurá na ní. Ta už neudělala takový problém protože byla vidět.

Uf já ty potvory neviděný nemůžu ani cítit přemíta Yall.Hele aco

otevřít ty zatlučené dveře a zmordovat tam to co zaníja je a vybrakovat to tam.Jo Burbbagu,jábich souhlasil přidal se Haréz.Dem do toho pozbuzuje ušatec ostatní.Tak napřet sundat fošny a kostru.Střelci do stran,bijci doprostřet.

Bum dopadla rána na dveře.Tak otevřít teť zařval Burbbag který nechtěně převzal velení.Světlo ozářilo půlkruch osmy sáhů kamený dlažby.

Nikde nic konstatoval suše Darlen jen ty kamený náhrobky nakupený u dveří my dělaj starosti.Bum to ze tmy přiletel náhrobek jako rána z katapultu.A rovnou na Burbbaga.To si nedovedete přectavit jaký rámus nadělá padající Burbag.Vstávající

Burbbag dělá stejný randál aš na to že sprostě kleje.

Dělejte musíme to stihnout dřív než přilítne další kámen huláká

Vulpin.Na válejícího se Burbbaga.Koukejte zombije varuje Eodel.Čum rači do předu hňupe obořil se naň Traskatul.A něl pravdu tam co zrovna začalo dopadat světlo stálo cosi krolu podobné.

A bylo to obbrovské asi o půl sáhu viší než Burbbag a nesrovnatelně mohutnější.Pak to zařičelo a spjenoů u huby vyrazilo.Mohutný kýj se myhnul vzduchem a na oplátku meče vydali sičivý zvuky. Střetl se s Burbbagem,Yallem,Traskatulem,Eodelem a opatrným sekáním Hareze.Samozřejmě mohutnou palbou.Po pár kolech ukrutný bitky když už měli všichni dosti slintající hubot (toť méno onoho monstra)sekl po Yalloví a pustil kyj.

A začal do nenáviděných nepřatel holími pěstmy.Coš Nurnský potešilo ale hnet po jednom útoku pěstmy je smých přešel.On totiž pod drtívina útoky padl Burbbag.Ale krátkoů chvilku po Burbbagovi šel k zemi i Hubot. A tet se můžeme vrátit k tý Eodeloví zombiji.Protože už když

Lískanorský vběhli do této velké místnosti všimli si ti všímavější že okolo stěn se tu a tam načká kostlivec,zombe a tu a tam i ghůl. A teť když padnul Hubot se v nístnosti ozval povzdech.

Já nevím jestli nemrtví dokážou vydat povzdech a ještě kevsému ššťasný ale prej to tak znělo.Nemrtví se hnuli a hnuli se sněrem k životu s umyslem nemrvyho.Zabít!

Nurnský se srazili do těsného zhluku bafli bezvládného Burbbaga a začali se brobíjet ke dveřím tam kde bi se to dalo líp ubránit proti přesile.Tam teprve začalo soustředěné vybíjení podzemí napřet ghůlové pak ta ostatní verbež.

Huf to bila řež hele Vulpin koukni se na Burbbaga jestli ještě žije ujal se Eodel vůdcovství.Zakrátko byl Burbag na nohou a krom dunění ve šklebi nu nic nebilo.

Tak prohledat,otevřít hrobi a dem přič.Hele tady je otevřená velká hrobka.Toje náky hnízdo,hele hromada zlata.Kde kde a dopopředí se prodrál hobit Detor očička mu jem kmitali jak se snažil odhadnout hodnotu hromady zlata a drahího kamaní.Klid to se rozdělí kazdý něco ponese.Hele poďtese podívat tadi je ještě jedna velká hrobka volá Vulpin a je neotevřená.Mně se to nelíbí uvažuje nahlas mlčenliví

Darlen šahnětesita deska na tý hrobce se chvjeje.Nojo nojo nesíčkuj porát vždycy když něco prorokuješ je stoho průšvihů napomíná Vulpin Darlena.Votevřít nařizuje Harez a sám se chápe jednoho rohu.Tak dělejte podťe mi pomoc sám to nezvednu ras dva tří.

Zpod těžký desky se vyvalil zelený oblak plynu.Z kašláním byl náhrobek puštěn na spět.Co jeto za smrat málem sem se otrávil pokašlává Melchizedech.No každý si chrání své hrobky jak umí pochychtává se Melchizedechovi Detor.Tak to konečně otevřem nahání neochotné družiníky do práce Eodel.Náký sestavení a dem dolu do tmy.

Sargofák kurník sochy vypadaj jako náká družina prohlásil třaskatul. Sochy na takovíhle místech mají chutě obživovat poznamenal tiše Darlen. Hele už zase síčkují kouká kolem sebe ustrašeně Melchizedech vůdče udělej stim něco.A co kdit' ná pravdu,povaľteje!Ta rakev je prázdná.Asi slouží jako návnada dem dál do těch dveří.Následovala potyčka se smečkou ghůľů a kostlivců jinak nic.Zaty prachy to nestálo sem ani list mudruje Harez jdoucí z hrobky jako první.

Stát!Jo chlapi průser ty sochy zmizeli,jak zmizeli prostě sou pryč. Seřadit a naně.Švist,švist to přilítli dva šipi ze tmy a zanima

nasledovali matně se lesknoucí sochy bojovníků krola,barbara,trpaslíka a kudůka.Potyčka byla krvavá ale jan na jedné straně na straně výherců Licanorských.Protože sochy nekrvácí.

Tak zatím co Burbbag nahání po pohřebišti poslední sochu ostatní si vkladu lížou sví rány.Začínám mít tohotle podzemí dost opět mudruje

Harez.A to si myslíš že mi nechceme vypadnout ztýhle díry.Tak Eodele co teť popichule Burbbag. No dohonit Almacha se nám už asi nepovede ale nohli bichom se pokusit spustit ten teleport.Hehe mně povídá Melchizedevh bi zajímalo jak Burbbag dy chtěl přispět k rozluštění tý hádanky když umí sotva číst a počítat.No zatím co vi lidi umíte trochu líp psát a číst my krolové máme instinkt a vječí sílu tak ještě jednu stupidní připomínku a rozbiju ti ten tvůj kchsicht jeti to doufám janý.Jo jo úplně jasný.To sem ráť. Tak Vulpin s Detorem seženou kotlík a přísady ostatní se vrhnou na tu hádanku.Hele Vulpin ty znáš nejlíp takovou havjeť jako pavouky kde vlastně seženete toho pětinožýho pavouka tázvaje se podíval na ní Eodel. Tak nato nepotřebuju být znalec havjeti chápeše příležitosti

blísknout se Detor to vemeš normálního a urveš mu dvje nohy.Noment kolik nohou ná vlastně pavouk.Osum to ví každý malí dítě ozvala se Vulpin.To znamená že když utrheš pavoukoli tři nohy tak mu jich zůstane ještě pjet. No já bich začal se ozívat Burbbag bich se připojil k tomu pavoukovi co ho vemeš a utrheš mu dvje nohy přeci osum mínus dvje je pjet ne.No Burbbagu musím stebou souhlasit pochlebuje mu Melchizedech pan Rhandir na tebe nusí byt pišný.No to si piš tak.

Tak vaří ten lektvar někdo rozkřikuje se Eodel.A ještě tu hádanku přečtete někdo znová tu druhou půli té hádanky.Tři první ti silní sou tři konce svaš vjednom tří at' duní tímto sálem. Tři tři tři. To nedává žádný smysl prohlásil Melchizedech.

Jakto vykřikl Burbbag tří první ti silný sou pamatujete si ještě jak vyprávěl Huntar Důna o třech který to tu začali Almach,Samaj,Kadur tak to jsou ti první mám pocit.Nojo a všichni se jímaj pořvávat slabiky vrůzným pořadí za sebou.

Hej nechte toho řvaní cokdyž ktomu potřebujeme e ště ten lektvar připonněť Detor.Nojo nožná máš pravdu no ale co sním svařtíl čelo Burbbag až se mu uši zatřepali.Já právie bych vjeděť prohlašuje Detor. Tak co a nenapínej. No co spojit ten pentagram tím lektvarem a jak ty chytřej no politím ne přeci a nečumte na mně jak na blázna.Po delší odmlce tak bylo uděláno.A opět vypuklo řvaní hesel a nakonec se někomu povedlo vyřknout správný haslo protože pentagram se nejenom rozzářil ale i z vrcholů vyšlehly pruty ohně který se propojili v jeden propletenec.

Kdo pude první.Padla často kladená otázka.Tak já puđu nabýdl se Yall. Jaů kdyť to páli odskočil spátký a přes rameno se mu táhl rudý šlic popáleniny.Nechci rýpat ozval se Eodel ale mám takové tušení že ten lektvar se mněť spíš vypít než vylít na podlahu.

Detor který si to už taky asi uvjedonýl se snažil zmyzet za jedním sloupem.To je asi pravda Detore koukej ulařit další ten driak než si zpomenu kdo navrhoval vilít ten lektvar zakouel Třaskatul očima. Zakrátko už si přihýbali z kotlíku a jen někomu to dělalo potíže to když se nebespečně blísco úst přiblížil plovoucí pavouk nebo netopýr. Pak projít teleportem byla už jen procházka rozkvetlím sadem. Yall jdoucí první čekal svazek blesku ale místo toho stál v pomněně velké místnosti z kterých vedli jedny dveře.

Po seskupení. Chodba hrubje tesaná vedla nalevo i napravo opčas do nich ústili dveře. Po prohledávání nejspíše dolu protože vjedné místnosti bili nalezeny rumpály vedoucí kamsi do podzemí.Byl nalezen východ z dolu.Jen jeden problém se ještě vyskitl a to otevření masivních dveří.

Však nastoupila hrubá síla a dveře po chvíli nevidrželi.Naskitl se hřejiví pohled místnost upravená jako knihovna až nato že místo knih na policích leželi male pytlíky plné vltavinů pomněně slušná hromátka. Tak asi jsne na této výpravje skončili co povídá vůdce Eodel toho kouzelníka už asi nedoženu takže bich navrhoval dojít pro peníze a domu...

.
rok 968
Jedno malé udolíčko na jihu hor v Hamilkaru.

Tak prťavci zozkřikuje se těžce obrněný chlap nesplnili jste týdení limit těžbi a proto musíte být potrestáni. Každý patý bude zbičován třiceti ranami.Mezi malými trpaslíky to zašumněťlo.To nemůžete zařval jeden z mohutnějších trpaslíků!

Co nemůžeme tohle je začátek spoury a ta se nusí zadusit hned v zárodku.Proto ty dostaneš sto ran a pokuť přežiješ bude ti uřiznuto ucho.Při další takovéhle spouře budeš popraven.Tak naco čekáte proveďte to.

Do teťka ukázněně a tiše stojící šik chlapů v kožených brněních se dali do pohybu.Vyvlekli bránícíhose trpaslíka a rovnou mu uřizli ucho a začali ho bičovat,Ostatní trpaslíci neváhali a přešli rovnou do útoku metajíce klacky a kameny.

Chlapi něco podobného očekávali protože následoval masakr sice mňeli nakázáno bojovat s trpaslíky na plochu.Leč mrtví byli v řadách trpaslíků.Tak spoura byla opjetovně potlačena.

V chýších trpaslíků

Ty parchanti takle to přeci nejde dál sedumnáct let už nás zotročují musíme se jim postavit nebo utýct. Ne to nedokážem to si zapomněť na naše pokusi všechny stroskotali a co víc naše počty klesaj.Každopádně musíme počkat až jestli přežije Hrun. Hrun přežije promluvil dosut mlčící křečce vypadající stařík a o jeho slovech nikdo nepochyboval.Pak teprv uvidíme co dál.

"Druhý dan ráno něco okolo páte."

Tak vstávejte a dopráce.Onen chlap co vidal povel k rozsudku strhnul houni sloužící jako dveře do chýše kde spalo pjet trpaslíků.Hrun a další čtyři.Tak vstávej skřčku pro tebe to neplatí když viděť zbitýho Hruna jak eště leží.Hrun se začal zvedat ale jestli se zvedal ponalu,nebo jen že chlap chtěť ho nakop těžkou botou.

Svalil se do kouta až hek ale opjet se začal zvedat.Ostatní trpaslíci se chápali kruppačů a kladiv.Ně!Nechte ho bít ozval se Hrun klečíc na jednom koleni nechte ho bit už du dělat.

Jo máš pravdu dete makat jinak jste mrtví s těmi slovi odešel chlap z chýše.Hrun řekl ne mí druzi v utrpení teť není naše chvíle přide pozdějš mnohem pozdějš zvedl krumpáč a balhal se k dolu.

rok 981 jaro
Čas nadešel

Hrun vynášel suť z dolu na hromady již vinošený hlušiny když viděť přibjhnout jednoho plně vyzbrojenýho vraha k dozorcínu dolu.Nebilobi natom nic tak zvláštního až nato že nu po ruce stékali kapičky temně rudé krve.Po krátké vímněně slov ktem Hrun nerozumněť byli svolány hlídky.Jen na každě strážný vježi zůstalo po jednom hlídkujícím.

A uprkem se hnali do dolu.Když se blížili k stojcínu Hrunovi zařval na něj hlavní dozorce onen chlap táhněťe dělat skřeti mizerný nebo až se vrátím uřežu vám všem uši.

Zmínka o uších působila na Hruna jako kyj.Rudě před očima a bubnování v uších.ČAS NADEŠEL. Jen co strážný vbjehli do zakázaných dveří šel Hrun po své práci jen u rumpálů poslal krátkou správu čas nadešel.Holku starajícise o nošení vody poslal do vsi zburchovat ostatní.

První padli hlídky u zakázaných dveří pak ve strážných vježích.

Na jednoho vraha připadlo sedum mrtvých trpaslíků.Avšak jim nezáleželo na životech.Trpaslíci opsadili důľ.Zaujali nejlepší pozice a čekali mňeli čas tak čekali.Navečer začali vrazi vybíhat jako myši,když je v jejich norách honí had.

První již skrvavený vrazy zemřeli aniž bi vjeděť jak.Ty další bojovali o holí život neutekli.Pak viběhl onen chlap a ještě jeden v šerném plášti.Hrun vbjehl chlapovi rovnou pod nohy a jal se ho mlátit kladivem až krev cákala.Hruna sejmul svazek rudých blesků padl.Pak další a další blesky lítali do

trpaslíků rosévající smrt.

Chlap zmizel.

Nastal chlad a prázno do srdcí trpaslíků vstoupil smutek.

Pohřeb Hruna.To říkám já stařec Triog syn truoga při hrdinské smrti Hruna slibují že zabiju každého kdo vyleze stěch prokletých dveří. My národ malích přísaháme že zničíme strach plížícíse ze zakázaných dveří to spečetila naše krev prolévaná třicet let.

... Liscanorští vylézající ze zarostlých dveří dolu byli oslněni

poledním sluncem.Stáli v nevelkém kaňonu jehož stěny stoupali prutce vzhůru.Po ujití několik desítek sáhů už bilo jasný že tu nejsou samy. Před Burbbagem se otevřel výhled do údolí vněmž to vřelo povikem.Asi padesát malích trpaslíků utčilo na jednoho muže.

Však první pohled byl mylný protože chlap se nepřijemně smál a netal mezi trpaslíky rudé blesky.

Musíme jim pomoc vyhrkla najednou Vulpin to je Almach proti němu nemají žádnou šanci.To musíme thnuli sebou současně Třaskatul s Eodelem nečekali nato jestli se knim někdo přidá a s válečným pokřikem vyběhli na pomoc malím trpaslíkům.Když dobehly asi na sto sáhů od bojující skupiny první kdo je zahlídl byli trpaslíci ti začali s jekem utíkat přič od chlapa a od Liscanorských.Pak je zahlídl i Almach.

Neš však mohl k němu dobehnout Burbbag který na svých dlouhých nohách předběhl i oba trpaslíky začal Almach něco mumlat.Náký kouzlo a začal se promněhvat napřet scernal pak zmlhovatěl až zoblacněl.Vtu ránu Burbbag zastavil z černého oblaku naněj koukali dvje jakobi ospalé oči. Oči tojsou oči oheň musíme naně ohněm.

Však to skoro každý vjeděl.Následovala pekelná chvilka sekání,střelení blesků,tahaní pochdní a sanozřejvně i útěků.

Nelchyzedech který se překonával vypálil všechny blesky které znal a dal se na bezhlaví utěk přič.Vlastně utíkali skoro všichni jen Detor se jen tak v bjehu otočil a vypálil s prstenů pár modrých blesků.

A těsti se obrátilo teť utíkali zase oči přič z анима se hnala snečka zdivočelích dobrodruhů.

Oči byli rychlejší.Proletěli vsí z níž úprkem utíkali malí trpaslíci a začali stoupat do prutkého svahu.

A teť si spoměl Yall Melchyzedechu kde máš havrana já nevím někde lítá tak do kruci použij.Havran vzlítl zakroužil jakoby chtěl říct mám

času dost můj pán ho měl přeci taky.Naletěl vypálil bleský a uletěl.

Oblak začal padat zpátky ze srázu.Dopadl človjek popálený pomlácený ale hlavně mrtvý.

Tak kdomu stáhne tu kůži stěch zad Burbbagu třeba ty roskazuje Eodel. Ne ne ne nejsem žádý řezník.Koukejte ta mrtvola jakobi stárne.Dělejte stáhněte mu tu kůži pořvává Darlen dyť jeto třicet tisíc.Všichni kdo si uvjedomili ten fakt začali přiskakovat a stahovat mrtvího kouzelníka z kůže.Tak tobijisme mňeli říká Eodel a roloval kuži do ruličky.

Bum bum začali lítat kameny a klacky.Na nejbliže stojícího Detora se snesla sprška kamení hned zaní se hnali rozuřený trpaslíci na které rozjásaný Liscanorští úplně zapoměli.

Mi vám nececeme ublížit volá Třaskatul mi taky trpaslici.Bum bum mlátí malí trpaslíci do Nurnských jak o život.Mi jsme přišli v miru nechceme vaší smrt huláka Valpi při odrážení kladiv a krumpáčů.Bum bum trpaslíci krouží kolem jako oživlé moře okolo zhluklích Nurnnských a skrví

podlitýma očima neustále útočí.

Tak donich bijte je hlava nehlava zařval Burbbag který to už nemohl vdržet.Družina ne málo podobná ježku se dala do pohybu sekající, bodající a vidatně nadávající se začala probíjet prýč z houfu trpaslíků. Melchyzedech schován uprostřed družiny vydatně pobuzoval a pořvával rady kde seknout a bodnout jako bi to nevjedeli všichni líp. A teť višel z jednoho houfu křečce vypadaající stařík.

Harézovi se udělali mžitky před ocima a těžko u srdce.Ten dědek používá magiji křičí Harez.Ale to už se probojovali z neltvrďšího jádra ven.A moží se dali na utek zůstali jen ti co nebili raněný a ti posedlí bojovím šílenstvím pobíjeli trpaslíky dál. Darlenovi zahučelo v hlavě až zakolísal.Zabte toho dětka někdo zařval Eodel a začal se probíjet k něnu.Před stařešinu se dostal Burbbag a Yall. Yall se zhroutil v křečích ale Burabbgův útok stačil už na mohutnější bijce.Trpaslíky opustila všechna bojovnost a dali se na utek.Yall zvedajícíse ze zemně klel jak skřetí král a třel si husí kůži.

Prohledání bilo rychlé krom pár cetek nemněli vůbec nic.Jen Eodel když vstoupil do jedné chýše a hledající způsobem roskopáváním hromad oblečení a kuží.

Našel malé dítě vlastně nemluvně,začalo brečet na celé kolo.Notak tiše prcku bububu konejšil ho notak nebeč mlč spratku nebo ti šlápnu na krk! Béé béé

brečí dítě s plných plic.

Coto tedy náš ozvalo se mu za zádi až nadskočil to vešla Valpi.Jé dítě takoví krásný cvrček.Vzala dítě do náručí a začala ho tišit.

Dítka vycítilo přívál lásky a ztichlo.Jé Eodele necháme si ho.Ne ne určitě ná rodiče.

Urcítě si to myslíš povídá Darlen když hledí na mrtvolu ležící opodál. Necháme si ho jášá Valpi je to sirotek chuděra.Takjo souhlasí nakonec Eodel ale postaráš se o něj.Jojojo postarám a utírá slintajícínu dítěti bradíčku.

Určení spravného smněru a překonání hor nebil až takoví problém.Vylezli za lesem smutku vsteklého psa a tomu se račí oklikou vihnuili.Do vesnice kde mněli ustážené koně dorazili před sounrakem.

Hel nechci vjéstit ale na tý vsi je něco divného říká Darlen.Hele vůdče už zase síckuje měli bichom stím něco udělat.Mlč Melchyzedechu kdyť má pravdu ta vesnice je náká tichá tak opatrně vpřed.Buch buch pane dem si pro své koně.

Místo slušné odpovědi se rozlítili okenice a zadmčeli tětivi kuší.Kurník je to past spátky ale to už ze dveží vybíhali vrazi jak sršni z nakopnutého hnízda.Boj kolisal tu tlačila jedna strana tu duhá ale nakonec padla střelecká podpora vrahů pak pobít zbylé vrahy už nebyl velký problém. Tak já bich řekl že bi to mohli být všichni vrazy protože jestli ne tak se musí líhnout s mechu a kapradí prohodil moudro Detor.

Měli sebou třistašedesát zlatývh a jednoho mrtvího Renta Arka povídá Třaskatul po prohledání mrtvol a srubu.Cože diví se všichni kdo nevešli do srubu.No mrtvola Renta se válí támhle vrohu a asi si vytrpěl slví. To má zato že se nás nedržel a zavalil nás v ton podzemí přejemu Eodel. Hele neseďáme čeká nás odměna a všichni se radují z blízky vydiny zlata. Už zase mám divný pocit povídá Darlen když vjížděli na dohled přeražené čelisti.Hele Darlene není ti to trochu blbí stím předpovídáním stejně nevíš co se stane tak toho nech jo prosímtě.

No ale já fakt cítím průšvih.Hele koukejte ta hospoda je v troskách křičí rozčileně Detor.No neříkal semto ozívá se Darlen hele ty chytřej a nevíš jestli přežil Hunter Duna.No při naší smůle bich řekl že leží

někde opodál.Mlč okřikujou ho všichni.Ale doopravdi Dúna ležel mrtví opodál.Tak to asi jedem domu co skuhrá Melchyzedech a bez peněz co. Sliším koně křičí Valpi někdo sem jede a jejich hodně.

Zpoza výběšku lesa se vyřítila o jízda.Přibližně padesát jezdců obklíčilo liskanořany pak se mezi nima oběvila na koni Niara převlečná do jazdeckých kalhot a heleny.Hej tosou oni povídá místo pozdravu Niara.Tamhle ten se mne pokusil znásilnit a prst ukázal na Eodel. A ukradl mi dýku hej rabe kde je ta dýka jaká býka já žádnou nemam melží ty červe máš jí ve fusaku sáms jí tam házel ale já jí tebe dostánu a ještě rád mi jí podáš aš budeš klečet v prachu předemnou.

Dejtemu pětadvacet ran holí at' mluví.

Eodel se ani moc nebránil ani ostatní nu nepomohli protože jít proti takovéhle přesile se bojovat nedá.Ohli ho přes oj žebříňáku a mlátili ho přes záda až nakonec omdlel.Proberteho.

Šplouch okov vody posloužil dobře.Tak kdejeta dýka ptá se opět.Nevím nemám neviděls opakuje Eodel dokola což přivádělo Niaru ke vsteku. Dalších pětadvacet a prask prask Eodelovi tiše odpočítávj nurnský ale tentokrát neomdlel.

Tak povíš ne nevím nemám neviděl jsem zněla odpověť.Tak..Paní nerad ruším vaší zábavu ale máme něco vyřídít prohlásil mohutný chlap sedící na koni vedle.Maš štěstí rabe jinak bi ses tadi plazyl jak had v prachu a škemral o život.Odjíždíme zavelela jako kdybi to dělala odmalička. Liscanorští celí udivený koukaj jak mizí v dáli sněram k dolu. Tady nebudu ani chvilku huláká Eodel když mu Valpi ošetřuje záda. Nurnští nasedeji na koně o jedou domu jen Eodelovi jízda na oslu nedělá žádnou radost.Příjezd do Liskanoru byl bouřliví když se vrátili všichni živí a zdraví.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*